SUPER SF INTERNATIONAL

EDMOND HAMILTON

REGII STELELOR

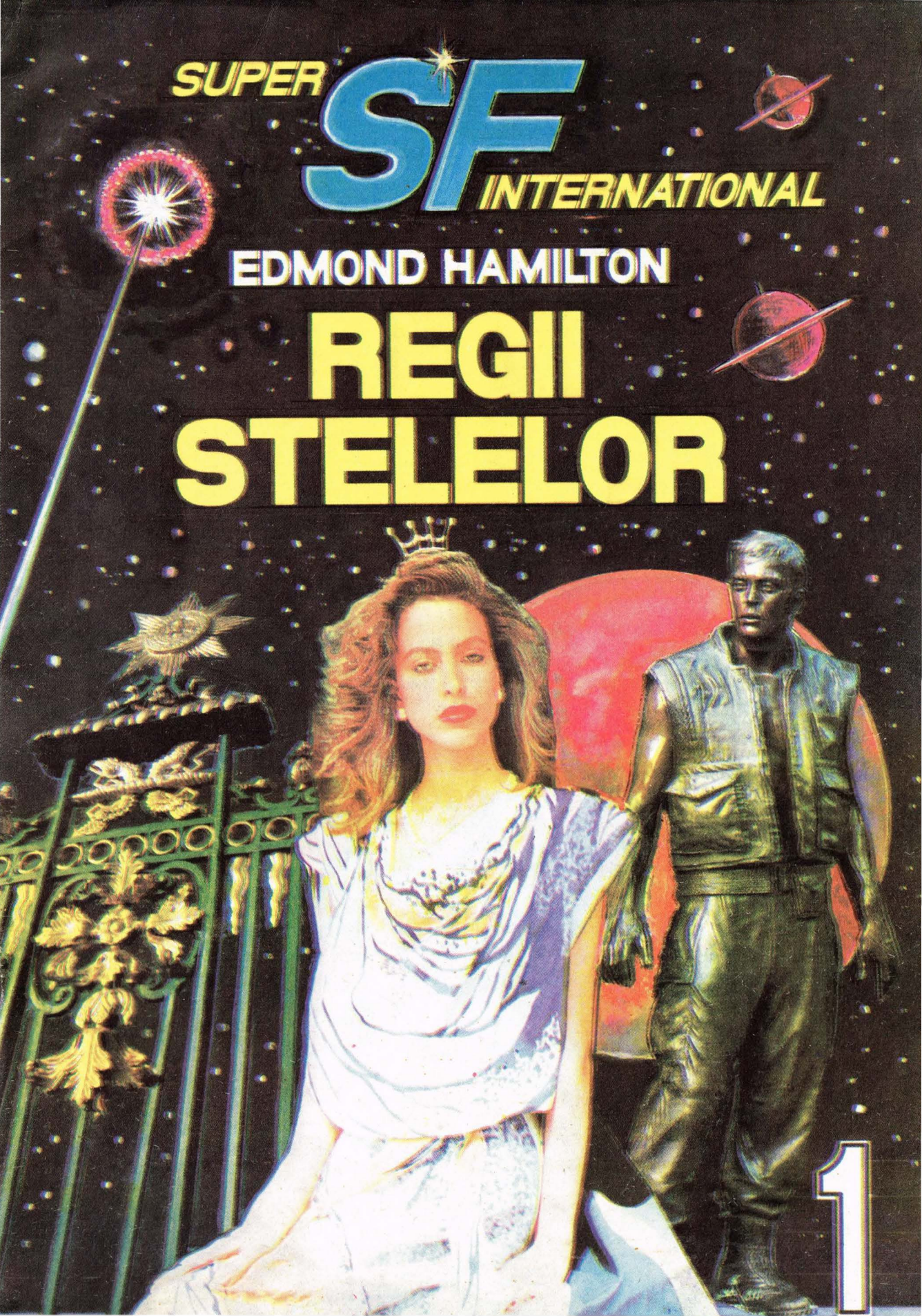

1

COLECȚIA

SUPER
SCIENCE FICTION
INTERNATIONAL

1/1993

EDMOND HAMILTON

REGII STELELOR

Romanul scriitorului american E. Hamilton (1903-1977), scris cu puțin timp după terminarea celui de-al doilea război mondial, este considerat un exemplu clasic al SF-ului de aventuri. Eroul principal, John Gordon, fost aviator militar, locuitor al New York-ului anilor '50 din secolul nostru, acceptă să facă schimb de rațiuni cu Zurt Arn, savant și în același timp prinț al Imperiului Mediogalactic, care exista într-un viitor îndepărtat. Transferat în corpul prințului stelelor, John Gordon-Zurt Arn devine unul dintre protagoniștii Războiului cosmic, izbucnit între Imperiul Mediogalactic și Liga Lumilor Întunericului. Despre începutul extraordinarelor aventuri ale lui John Gordon citiți în nr. 1 al colecției noastre.

Sumar

REGII STELELOR de Edmond Hamilton (pag. 3)

Cap. 1. Chemarea
Cap. 2. Universul viitorului
Cap. 3. Agresorii misterioși
Cap. 4. O lume fascinantă
Cap. 5. O mascaradă neobișnuită
Cap. 6. Sărbătoarea Lunilor
Cap. 7. Prințesa stelară
Cap. 8. Spionul din Nor
Cap. 9. În închisoarea de la Curte
Cap. 10. Evadarea în neant

ÎN ACELAȘI NUMĂR:

RĂZBOIUL STELELOR POATE FI O REALITATE - ciocniri armate cu extratereștrii (pag. 30)

UN S.O.S. VENIT DIN COSMOS (coperta III)

Colecția „Super Science Fiction International" editată de Editura ECCE HOMO
director editor Ion CRISTEA (București), redactor-șef Horia ZAVA (Chișinău)
Culegere pe calculator și lector Tatiana ZAVADSCHI Tipografia Editurii UNIVERSUL
Comanda nr. 4090

AB OVO

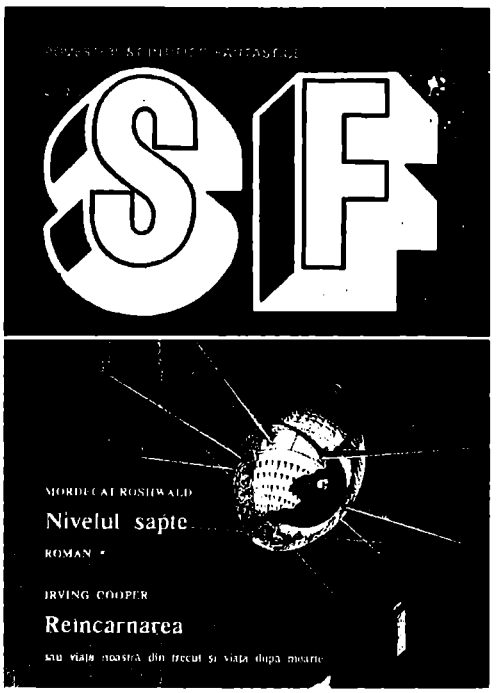

Revista **«Super S.F.International»** poate fi considerată fiică dreaptă a revistei **«S.F. - povestiri ştiinţifico-fantastice»**, care a apărut acum doi ani la Chişinău şi care, din motive ce nu depindeau de redacţie, a rămas pe linie moartă chiar de la primul număr. Revista **«Super S.F. International»** este concepută să publice celebre romane ştiinţifico-fantastice în foileton. Romanul «Regii stelelor», cu care debutează colecţia, va fi tipărit în trei fascicule. Totodată, ţinem să vă aducem la cunoştinţă că intenţionăm să reluăm publicarea revistei **«S.F.p.ş.f.»** cu începere din ianuarie 1994, care va aborda o tematică mult mai variată şi care, sperăm, va căpăta o periodicitate. Numai dacă nu se va produce un colaps al Super-inflaţiei pe care o trăim azi.

Vă dorim lectură plăcută.

Redacţia

Telefon: 44 54 87 (Chişinău)

EDMOND HAMILTON

REGII STELELOR

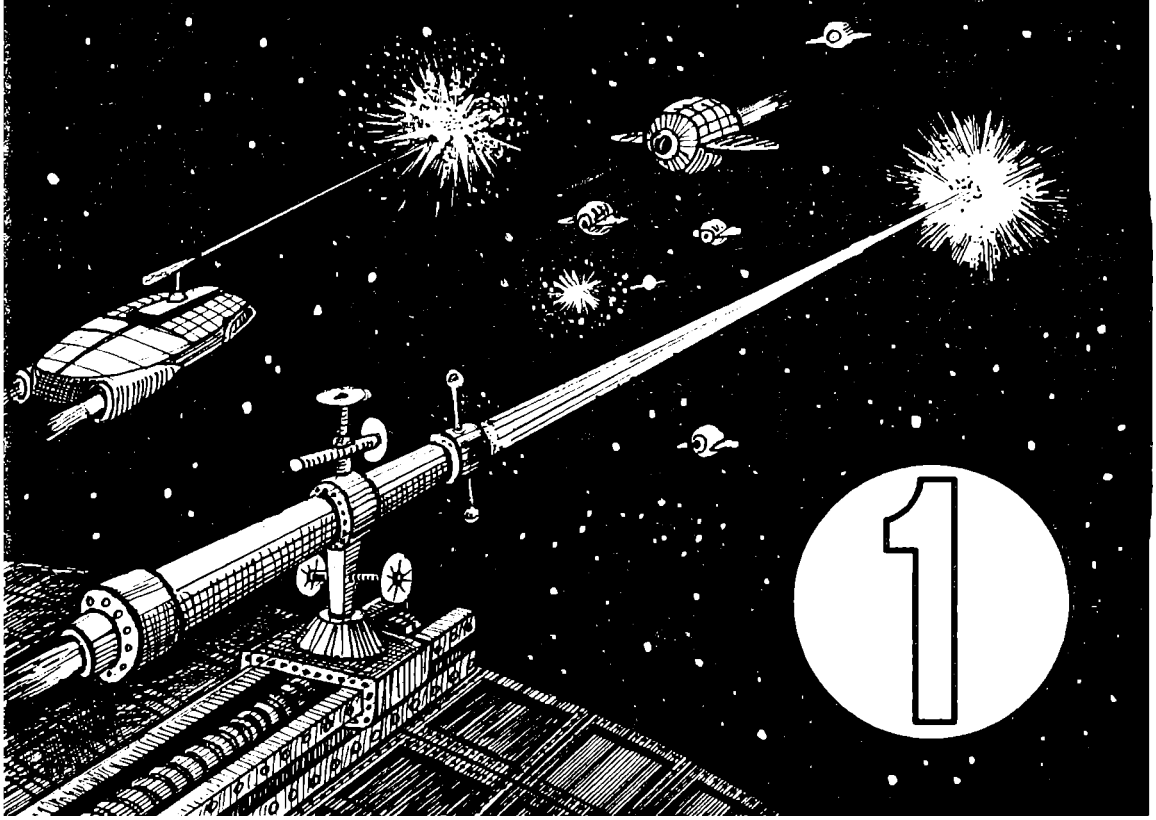

1

1. CHEMAREA

Cînd John Gordon auzi pentru prima dată vocea ce venea din creierul său, avu impresia că începe să-şi iasă din minţi. Era noapte tîrzie cînd aţipise.

«John Gordon, mă auzi? Mă auzi?»

Gordon se aşeză pe marginea patului, somnul îi pieri. Era puţin speriat. Vocea care-l chema era misterioasă şi alarmantă.

Dădu din umeri. La urma urmei multe ce se pot întîmpla cu creierul cînd acesta e pe jumătate adormit, iar voinţa este slăbită. Era convins că pur şi simplu i se păruse că aude o voce.

Uită de voce pînă în seara următoare. Dar, tocmai cînd era să se cufunde în împărăţia viselor auzi iarăşi, foarte clar, vocea imaginară.

«Mă auzi? Dacă mă asculţi, încearcă să-mi răspunzi».

Gordon se trezi ca şi data trecută, stăpînit de aceeaşi spaimă uşoară. Era alarmat. Să se fi întîmplat ceva cu creierul lui? Dintotdeauna a fost convins că lucrurile merg prost dacă auzi voci străine.

Terminase războiul fără ca să capete vreo zgîrîietură. Poate că zborurile efectuate timp de mai mulţi ani deasupra Oceanului Pacific i-au zdruncinat psihicul? Sau are implantat în el ceva asemănător cu o bombă cu efect întîrziat?

— Ei, drăcie! Mă lamentez pentru nişte fleacuri, îşi spuse Gordon cu ciudă. Şi din simplul motiv că fac nervi şi sunt neliniştit.

Neliniştit? Exact, asta era. Nu-şi găsea locul chiar din ziua cînd s-a terminat războiul şi s-a întors la New York.

Poţi lesne să-l faci pe un tînăr contabil al unei companii de asigurări din New York să piloteze un avion militar, să manevreze un bombardier de 30 de tone ca pe propria-i mînă. Iar mai apoi, după trei ani, să-i spui «merci» şi să-l trimiţi înapoi la meseria de mai înainte. Dar...

Straniu lucru: în toţi aceşti ani, cînd Gordon îşi punea viaţa în pericol, era stăpînit de un singur gînd, de a reveni la munca lui de toate zilele, de a se revedea în micuţul şi confortabilul său apartament.

Cînd se întoarse acasă, aici totul era pe vechi. Se schimbase doar el. Obişnuit cu luptele aeriene, să privească moartea în faţă, se dezobişnui să mai stea la birou şi să adune cifrele. Nu ştia exact ce dorea, dar numai nu o muncă de rutină la oraş. Simţea tot timpul o încordare nervoasă. În van încerca să se debaraseze de gîndurile ce-l stăpîneau.

Şi iată că apăru această voce stranie! Să fie oare un semn că începe să-şi iasă din minţi?

Gîndi că nu ar fi rău să se prezinte la un psihiatru, dar se sperie el însuşi de ideea ce-i veni. Se va descurca şi singur.

Toată noaptea următoare Gordon aşteptă apariţia vocii, pregătit să se convingă că nu era decît o nălucire.

Cu toate acestea, vocea nu se auzi două nopţi la rînd. Însă, în a treia noapte, aceasta răsună mai desluşit ca de obicei:

«Mă auzi John Gordon? Nu-ţi fie teamă, nu e un delir! Sunt o altă persoană care se adresează minţii tale!»

Lui Gordon, care era pe jumătate adormit, vocea i se păru neobişnuit de reală.

«Încearcă să-mi răspunzi, John Gordon! Nu cu vorbe, ci cu gîndul. Canalul de comunicare e deschis, răspunde-mi!»

Fără să vrea, Gordon lansă în abis un gînd timid:

«Cine sunteţi?»

Răspunsul veni prompt şi desluşit:

«Mă numesc Zurt Arn şi sunt prinţ al Imperiului Mediogalactic. Îţi vorbesc dintr-o epocă care o depăşeşte pe a voastră cu 200 de mii de ani».

Pe Gordon îl cuprinse o spaimă inexplica-

bilă. Este imposibil una ca asta! Cu toate acestea, vocea ce-i răsuna în cap era reală şi distinctă.

«Precis că nu visez», gîndi sigur pe sine Gordon. Replica lui Zurt Arn şi de această dată nu se lăsă aşteptată:

«Te încredinţez că nu e un vis. Sunt la fel de real precum eşti tu, cu toate că ne despart două mii de veacuri. Un obiect material nu poate să se deplaseze împotriva torentului temporal, dar gîndul nu conţine materie şi poate face acest lucru. De fiecare dată, cînd îţi aminteşti ceva, gîndul se deplasează cu puţin în trecut».

«Dacă acesta este adevărul, atunci de ce mă chemi?» puse o întrebare stupidă Gordon.

«După mii de secole multe s-au schimbat. De mult omenirea s-a răspîndit prin toată Galaxia. Au luat fiinţă imense regate stelare, iar cel mai măreţ dintre ele este Imperiul nostru. Aici eu deţin un post important, dar mai întîi de toate eu sunt un savant, un căutător de adevăr. Eu studiez trecutul, trimiţîndu-mi într-acolo raţiunea şi intrînd în contact cu minţile oamenilor care au afinităţi cu a mea. Cu mulţi oameni am făcut schimb de corpuri. Conştiinţa este un sistem complex de cîmpuri. Ele pot fi izolate şi înlocuite cu alte sisteme, cu o altă conştiinţă. În felul acesta am studiat mai multe epoci din trecut, dar niciodată n-am ajuns atît de departe în timp ca acum. Intenţionez să explorez epoca voastră, John Gordon. Mă poţi ajuta? Eşti de acord să facem schimb de corpuri?»

În creierul lui Gordon sclipi un gînd învăluit de panică:

«Exclus! E o nebunie!»

«Nu-i nici un pericol, insistă Zurt Arn. Pur şi simplu vei sta cîteva săptămîni în secolul meu, iar eu mă voi afla în al tău. Apoi colegul meu Well Kwen ne va inversa rolurile. Gîndeşte-te, John Gordon! Îmi dai şansa să studiez epoca voastră, de mult apusă, iar tu vei avea ocazia să vezi minunile epocii mele! Simt că ai un suflet impacientat, avid de tot ce e nou şi necunoscut. Nimeni altul din timpul vostru nu poate avea şansa să străbată imensa vîltoare a timpului, să ajungă în viitor. Ai putea oare să refuzi?»

Deodată John Gordon simţi că este cuprins de un fior. Ca şi cum ar fi auzit sunetul unei goarne ce-l chema la aventuri nemaipomenite.

Universul de peste 200 de mii de ani, măreaţa civilizaţie ce a cucerit stelele — toate acestea ar putea să le vadă cu ochii lui?

Oare nu merită ca pentru aceasta să-ţi expui pericolului viaţa şi raţiunea?

Dacă în toate acestea există un sîmbure de adevăr, nu se ivise oare marea şansă de a gusta aventura pe care el o căuta cu o aviditate nepotolită?

Cu toate acestea, ezita.

«Nu voi şti nimic despre lumea voastră, cînd voi ajunge acolo, îi spuse el lui Zurt Arn. Nu voi cunoaşte nici limba».

«Well Kwen te va instrui în toate, urmă fără întîrziere răspunsul. Dar şi mie epoca voastră îmi este la fel de necunoscută. De aceea, dacă te hotărăşti, am să te rog să-mi pregăteşti cîteva raţiograme, după care aş putea lua cunoştinţă de limba şi obiceiurile voastre».

«Raţiograme? Ce sunt astea?», întrebă derutat Gordon.

«Cum, încă nu au fost inventate?», fu mirat Zurt Arn. În acest caz lasă-mi nişte cărţi pentru copii cu poze şi nişte dicţionare, ca să pot învăţa limba voastră, precum şi ceva imprimări sonore, ca să am idee de pronunţie. Apoi adăugă: Nu-ţi cer, John Gordon, să te decizi chiar în această clipă. Mîine voi lua din nou legătura cu tine şi îmi vei spune ce ai hotărît».

«Mîine voi crede că nu a fost decît un vis nebunesc», replică Gordon.

«Trebuie să te convingi tu însuţi că nu este un vis, îl lămuri Zurt Arn. Eu intru în contact cu creierul tău în momentul cînd dormitezi, atunci cînd voinţa îţi este slăbită şi mintea ta devine receptivă. Dar să ştii că nu e UN VIS».

Trezindu-se dimineaţa, John Gordon îşi reaminti discuţia purtată noaptea.

«Să fi fost cu adevărat un vis?» se întrebă el contrariat. Zurt Arn îl prevenise că aceasta îi va fi primul gînd. Iar în vis se întîmplă şi mai şi.

Gordon aşa şi nu se dumeri, dacă i s-a năzărit sau ba discuţia avută noaptea, şi plecă la serviciu.

Niciodată oficiul nu i se păru atît de salubru şi sufocant ca în această zi, care părea că nu se mai termină. Niciodată obligaţiile sale de rutină nu i se părură atît de plictisitoare şi monotone.

În tot cursul zilei Gordon se surprindea că

viscază la măreţia şi faslul de basm al marilor regate astrale, aflate într-un viitor îndepărtat cu 200 de mii de ani, cu lumile sale noi, ciudate, atrăgătoare...

Spre sfîrşitul zilei se decise. Dacă această probabilitate este reală, va face tot ce-i cere Zurt Arn.

Se simţi puţin jenat, cînd în drum spre casă se reţinu, ca să cumpere cărţile ilustrate pentru copii, manuale de gramatică şi discuri cu lecţii de engleză.

Seara se culcă devreme. Stăpînit de o puternică emoţie, aştepta chemarea lui Zurt Arn. Glasul însă nu venea, căci Gordon nu izbutea să adoarmă. Se zvîrcoli în aşternut timp de cîteva ore. Deja se lumina de ziuă cînd, în sfîrşit, se cufundă într-un somn neliniştit.

În acest moment se auzi cu claritate vocea gîndului – vorbea Zurt Arn.

«În fine am reuşit să iau legătura cu tine! Spune-mi, John Gordon, te-ai hotărît?»

«Sunt de acord, Zurt Arn, răspunse Gordon. Cu condiţia ca transferul să se facă chiar în această clipă. Dacă mai ţine încă cîteva zile, sunt sigur că o să-mi ies din minţi».

«Foarte bine, urmă imediat răspunsul. Instalaţia este pregătită. Vei trăi în corpul meu şase săptămîni. La expirarea acestui termen voi fi gata să facem din nou schimbul. Tăcu o clipă, apoi reluă: Trebuie să-mi promiţi un singur lucru. Nimeni din timpul meu, în afară de Well Kwen, nu trebuie să ştie că am făcut acest schimb. Nu trebuie să-i spui NIMĂNUI că eşti un intrus în corpul meu. În caz contrar, pe amîndoi ne paşte un pericol de moarte!»

«Promit, răspunse iute Gordon şi adăugă puţin jenat: Dar sper că şi dumneata vei avea grijă de corpul MEU?»

«Ai cuvîntul meu, răspunse Zurt Arn. Iar acum relaxează-ţi voinţa, pentru ca mintea ta să nu opună rezistenţă forţei ce o va duce în timp şi spaţiu».

Uşor de spus, mai greu de făcut. Nu e chiar atît de simplu să-ţi slăbeşti voinţa, cînd ştii că mintea ta e pe cale să părăsească corpul.

Totuşi Gordon se strădui să se supună, încercînd să se cufunde mai adînc în somn. Brusc simţi o ciudată senzaţie de deplasare, ce se petrecea în creierul său. Nu era o senzaţie fizică, ci semăna mai mult cu o forţă magnetică.

O groază de nedescris puse stăpînire pe creierul său, cînd îşi dădu seama că se prăbuşeşte într-un hău fără de fund.

2. UNIVERSUL VIITORULUI

Gordon îşi recăpăta conştiinţa încetul cu încetul. Zăcea pe o masă înaltă, aflată într-o încăpere inundată de lumina soarelui.

Cîteva clipe privi buimăcit tavanul, cuprins de o moleşeală îngrozitoare şi tremurînd tot. Exact deasupra capului era atîrnat un aparat straniu, asemănător cu un coif argintiu, împînzit de nenumărate fire.

Apoi, în raza lui de vedere apăru o faţă brăzdată de riduri a unui bătrîn cărunt: emoţia care-l stăpînea făcea ca ochii lui albaştri să pară tineri şi sclipitori.

Îi vorbi lui Gordon cu o voce stridentă din cauza emoţiei. Gordon însă nu pricepea nimic din ce i se spunea.

– Nu înţeleg nimic, spuse neputincios Gordon.

Bătrînul arătă spre sine.

– Well Kwen, se prezentă el.

– Well Kwen? Gordon se înseninâ. Zurt Arn îi spuse că aşa îl cheamă pe colegul lui din viitor.

Din viitor! Vasăzică savanţii au REUŞIT să realizeze acest nemaipomenit schimb de suflete şi corpuri, învingînd abisul temporal?..

Tulburat nu ştiu cum, Gordon încercă să se ridice, dar nu putu. Era prea slăbit. Totuşi reuşi să-şi privească corpul. Fu şocat de ceea ce văzu.

Corpul nu-i aparţinea. Nu semăna deloc cu trupul vînjos şi musculos al lui John Gordon. Acum avea o talie înaltă, proporţionată, era îmbrăcat într-o cămaşă albă de mătase, fără mîncci, în pantaloni albi, încălţat cu sandale.

– Corpul lui Zurt Arn! murmură Gordon. Iar acolo, în timpul meu, Zurt Arn s-a trezit în

corpul MEU!

Bătrînul Well Kwen, probabil că la auzul numelui rostit, încuviinţă imediat.

– Zurt Arn-John Gordon, spuse, arătînd spre dînsul.

Transferul a reuşit! A străbătut două mii de secole şi acum se află în corpul unui alt om!

Cu toate acestea, nu sesiza nici o deosebire. Gordon încercă să-şi mişte mîinile şi picioarele. Toţi muşchii i se supuneau de minune. Totuşi părul i se făcu măciucă la gîndul oribilei ciudăţenii săvîrşite. Îl cuprinse o nostalgie isterică pentru corpul său.

Se pare că Well Kwen îi înţelegea sentimentele. Îl bătu încurajator pe umăr şi-i întinse o cupă de cristal, cu o licoare roşie spumoasă. Gordon o dădu duşcă şi simţi cum i se întorc puterile.

Bătrînul savant îl ajută să coboare de pe masă şi îl susţinu pe Gordon atîta timp cît acesta examina uimit încăperea.

Lumina strălucitoare a soarelui venea din toate părţile: toţi cei opt pereţi ai spaţioasei săli aveau ferestre. Razele se fragmentau şi se reflectau de mecanisme şi aparate, sclipeau pe poliţele cu casete metalice de forme ciudate. Gordon nu era savant şi mulţimea aparatelor ştiinţifice îl copleşi.

Well Kwen îl conduse spre un perete unde atîrna o oglindă imensă. Gordon înmărmuri cînd îşi văzu chipul.

Acum era un bărbat tînăr, cu părul negru, înalt cu mult peste şase picioare. Avea o faţă oacheşă, cu un profil reliefat. Era chiar frumoasă. Nu semăna deloc cu faţa lui Gordon, cea de mai înainte, cu pomeţi mari şi arsă de soare.

Văzu că era îmbrăcat într-o cămaşă strînsă pe corp, pantalonii fiind la fel de strîmţi. Well Kwen îi puse pe umeri o pelerină albă şi lungă. La fel era îmbrăcat şi bătrînul savant.

Acesta îi arătă lui Gordon prin semne că trebuie să se culce şi să se odihnească. Cu toate că era epuizat, Gordon nu-şi putu reţine curiozitatea de a nu arunca o privire asupra acestei lumi necunoscute din viitorul îndepărtat.

Clătinîndu-se, el se duse spre o fereastră, sperînd să vadă privelişte fascinantă a unui megapolis supramodern, capitala mărcaţă a civilizaţiei care a cucerit stelele. Însă mare îi fu dezamăgirea. Afară i se arătă o privelişte virgină, aproape dușmănoasă. Încăperea octogonală se afla pe vîrful unui mic turn masiv din beton, înălţat pe un platou nu prea mare, la marginea unei prăpastii abrupte.

Jur-împrejur se vedeau piscurile uriaşe ale munţilor, îmbrăcate cu căciuli sclipitoare de gheaţă. Peste tot se vedeau prăpastii întunecate, fără fund, avînd adîncimi de mii de picioare. Nu se vedeau alte construcţii. Reliefu amintea de munţii Himalaya din secolul XX.

Gordon se clătină din cauza slăbiciunii. Well Kwen îl conduse îndată într-un mic dormitor de la etajul întîi. Se culcă pe o canapea moale şi adormi imediat.

Cînd Gordon se trezi, era deja plină ziuă. Îl vizită Well Kwen, îi luă pulsul şi-i controlă respiraţia. Bătrînul savant îi zîmbi încurajator. Apoi aduse micul dejun. O băutură densă, dulce, de culoare cafenie, fructe şi ceva asemănător cu biscuiţii. Conţineau, probabil, substanţe nutritive, de vreme ce Gordon se sătură după primele înghiţituri.

Well Kwen începu prin a-l învăţa limba. Bătrînul folosea un dispozitiv mic, care proiecta imagini stereoscopice neobişnuit de reale, pronunţînd cu meticulozitate denumirea fiecărui obiect sau scenă pe care o demonstra.

Astfel Gordon petrecu o săptămînă întreagă fără ca să iasă din castel. Învăţa limba cu o repeziciune nemaipomenită, atît graţie metodei de predare, cît şi din motivul că la baza acestei limbi se afla engleza. După 200 de mii de ani fondul de cuvinte se schimbase şi se îmbogăţise foarte mult, dar, cu toate acestea, nu era o limbă necunoscută.

– Ne aflăm pe Pămînt? a fost prima întrebare pe care o puse Gordon.

Bătrînul răspunse afirmativ:

– Exact, acest turn este situat în mijlocul celor mai înalţi munţi de pe Pămînt.

Nu se înşelase, erau cu adevărat munţii Himalaya. Măreţele piscuri înzăpezite erau la fel de mohorîte şi sălbatice, ca pe timpul războiului, atunci cînd el survola aceste locuri.

– Adevărat că n-au rămas oameni şi oraşe pe Pămînt? se minună el.

– Sigur că au rămas. Zurt Arn a ales cel mai izolat loc de pe planetă din simplul motiv ca nimeni să nu-l stînjenească în cercetările sale secrete. De aici, din acest castel, el a studiat trecutul, schimbîndu-şi corpul cu mai mulţi oameni din diferite epoci ale istoriei universale. Timpul tău este cel mai îndepărtat dintre perioadele pe care Zurt Arn a încercat să le cer-

ceteze.

John Gordon încercă o stranie senzație, gîndindu-se că și alții s-au aflat în postura lui de acum.

– Și ei... acești oameni... Au reușit să se întoarcă în corpurile lor, în epoca lor?

– Bineînțeles. Am stat tot timpul aici, lîngă instalația de transfer. La timpul cuvenit făceam schimbul invers. La fel se va întîmpla și cu tine.

Gordon căpătă ceva mai multă siguranță. Oricît de mult l-ar fi tentat aventurile fără precedent în viitor, n-ar fi vrut să rămînă mai mult timp într-un corp străin.

Well Kwen îl inițiе în cele mai mici amănunte ale uimitoarei metode de transferare a conștiinței. Îi demonstră cum funcționează generatorul telepatic, capabil să trimită orice gînd oricărui om din trecut. Apoi îi explică cum funcționează însăși instalația de transfer.

– Rațiunea nu este altceva decît o structură electronică a creierului. Energia aparatului o transformă în fotoni. Rațiunea fotonică poate fi transmisă în orice dimensiune, inclusiv în a patra, adică cea a timpului. Fluxul electronic acționează în ambele direcții, în același timp extrăgînd și proiectînd cele două conștiințe, pentru a le schimba locurile.

– Zurt Arn a descoperit această metodă? întrebă plin de curiozitate Gordon.

– Am descoperit-o lucrînd împreună, răspunse Well Kwen. Eu am elaborat-o teoretic. Zurt Arn, care este cel mai capabil dintre elevii mei, m-a ajutat să construiesc aparatul. Rezultatul a fost mai mult decît cel scontat. Vezi aceste rafturi? Aici se află rațiogramele aduse de Zurt Arn din epocile precedente. Lucrăm în secret. Arn Abbas i-ar fi interzis fiului său să se expună unui asemenea risc, dacă ar fi bănuit măcar ceva.

– Arn Abbas? întrebă Gordon. Cine este acesta?

– E suveranul Imperiului Mediogalactic, care își are capitala pe Troon, în apropierea stelei Canopus. Are doi copii. Pe cel mai mare îl cheamă Jal Arn – moștenitorul lui. Al doilea este Zurt Arn.

Gordon se fîstici.

– Vreți să spuneți că persoana în corpul căreia mă aflu este fiul celui mai puternic suveran din Univers?

– Da, încuviință Well Kwen. Însă Zurt Arn este departe de politică. El e în primul rînd un învățat. Noi cercetăm trecutul. Iată motivul de ce stă aici și nu pe Troon.

Gordon își aminti că Zurt Arn îi spuse că ocupă o demnitate înaltă în Imperiu. Însă nu bănuise adevărata imensitate a rolului pe care acesta îl avea.

– Well Kwen, ce prezintă Imperiul Mediogalactic? El cuprinde întreaga Galaxie?

– Nu, John Gordon. Există multe regate astrale, unele chiar învrăjbite între ele. Imperiul este pur și simplu cel mai mare dintre ele.

Gordon nu-și putu ascunde dezamăgirea.

– Credeam că lumea viitorului va fi o lume democrată și nu vor mai exista războaie.

– Regatele astrale în esența lor sunt democrații și puterea se află în mîinile poporului, explică Well Kwen. Pur și simplu obișnuim să dăm titluri pompoase conducătorilor noștri.

Gordon încuviință.

– Pare-mi-se că încep să înțeleg. E ceva asemănător cu democrația engleză din timpurile noastre. Și acolo avem o regină.

– În ceea ce privește războaiele, continuă Well Kwen, apoi pe Pămînt ele au fost stîrpite. Cunoaștem aceasta din istorie. Pacea și prosperarea au permis să fie posibile primele zboruri spre stele. Astăzi, însă, regatele stelare sunt la fel de separate, ca și pe timpuri popoarele de pe Pămînt. Noi încercăm să le unim.

Well Kwen se apropie de un perete și apăsă un buton. În sală apăru imaginea holografică a hărții Universului – un roi discoidal compus din scîntei sclipitoare. Fiecare scînteie reprezenta o stea și mulțimea lor impresiona. Nebuloasele, cometele, găurile negre – toate erau prezente pe această hartă. Imaginea era împărțită în mai multe sectoare, fiecare avînd culoarea sa.

– Sectoarele colorate sunt regatele astrale, explică Well Kwen. Dacă observi, cea mai mare din ele – zona verde a Imperiului Mediogalactic – ocupă tot nordul și centrul Galaxiei. Soarele și Pămîntul se găsesc la extremitatea nordică, în apropierea sistemelor barbare de la frontieră – Marchizatele Cosmosului Exterior. Zona purpurie, nu prea mare, situată la sud de Imperiu, este ocupată de Baronatele Herculiene, marii baroni ale cărora stăpînesc lumile independente ale Constelației Hercule. La nord-vest se află regatul Fomalhaut, mai la sud – regatele Lirei, Lebădei, Stelei Polare și ale altor stele și constelații, cele mai multe din

tre ele fiind aliate Imperiului. Iar stelele și planetele, ascunse privirilor de bezna veșnică a norului negru de la sud-est, alcătuiesc Liga Lumilor Întunericului. Aceasta este cel mai puternic și cel mai jinduitor dușman al Imperiului.

De mai mult timp Arn Abbas se străduie să convingă regatele astrale să se unească și să înceteze vrajba și războaiele. Dar dictatorul Shorr Khan uneltește împotriva unei astfel de politici, instigînd micile regate cu idei separatiste.

Cele auzite îl zguduiră pe John Gordon, om al secolului XX, care privea perplex strania hartă.

Well Kwen continuă:

— Am să te învăț cum să folosești raționgramele și atunci vei putea să studiezi de sinestătător istoria noastră.

În zilele următoare, aprofundîndu-și cunoștințele în domeniul limbii, Gordon studia de asemenea istoria omenirii din ultimele două mii de veacuri. Casetele cu raționgrame îi derulau saga epocală despre cucerirea stelelor. Află despre faptele eroice măreațe, catastrofele înfiorătoare produse în norii și nebuloasele din Cosmos, despre confruntările cumplite cu forme de viață neumane... Pămîntul era prea mic și prea departe pentru a putea stăpîni posesiunile mereu în creștere ale omenirii. În sistemele stelare începeau să apară guverne proprii, care au stat la temelia actualelor regate. Tot așa a luat ființă și Imperiul Mediogalactic, în fruntea căruia se află acum Arn Abbas.

— Probabil că ai vrea să vezi mult mai multe, înainte de a te întoarce în epoca ta, îi spuse într-o zi Well Kwen. Pentru început vreau să-ți arăt cum arată astăzi Pămîntul vostru. Treci pe această placă.

Stătea pe o placă mare de cuarț, pe una din cele două plăci montate de dușumea. Gordon i se alătură șovăind.

— Acesta este un telestereo. El acționează imediat, indiferent care e distanța, explică Well Kwen și puse degetul pe un buton.

— Newar, acesta este cel mai mare oraș de pe Pămînt. C'e-i drept, nu se compară cu multe dintre capitalele din stele...

Dintr-o dată, Gordon se văzu în cu totul alt loc. Știa că se află în laborator, dar în același timp stătea pe o placă similară de cuarț, montată pe un alt turn, la fel de înalt, iar jos se întindea un oraș grandios și minunat. De jur-împrejur se înălțau piramide albe cu terase. Pe terase erau plantate livezi. Unde și unde, printre verdeață, puteau fi văzute pavilioane viu colorate, iar printre pomi se zăreau oameni plimbîndu-se. Departe, la orizont, se găsea un port cosmic, cu șiruri de nave. Printre ele puteau fi observate cîteva corăbii masive de război, cu aspect înfiorător și avînd desenată pe ele imaginea unei comete – emblema Imperiului.

Well Kwen trecu pe unda unui alt telestereo din Newar. Gordon văzu în fugă orașul din interior — săli și coridoare, apartamente și ateliere, gigantice stații atomice producătoare de energie electrică. Deodată, imaginea dispăru brusc. Închizînd telestereo-ul, Well Kwen se repezi la fereastră.

— O navă! exclamă el. Nu pot înțelege. Aici niciodată n-a aterizat vreo corabie!

Gordon auzi zgomotul și văzu un aparat zburător de formă alungită, sobru, lucitor, care cobora cu viteză în direcția turnului solitar.

— E o navă de război, un crucișător de recunoaștere, dar nu văd nici un semn distinctiv. Ceva nu e în ordine!

Nava strălucitoare se așeză pe platou, la o depărtare de un sfert de milă de la turn. Imediat s-au deschis mai multe tambuchiuri din care au ieșit vreo douăzeci de oameni, îmbrăcați în uniforme cenușii, purtînd pe cap căști, înarmați cu pistoale lungi și care începură să fugă în direcția turnului.

— E uniforma soldaților imperiali, dar ei n-au ce căuta aici... Fața plină de riduri a lui Well Kwen exprima nedumerire și teamă. Trebuie să anunț Newarul!

Abia ajunse la telestereo și jos se auziră lovituri.

- Ei forțează ușa! strigă Well Kwen. Mai repede! John Gordon, ia...

Gordon așa și nu a mai aflat ce a vrut să spună Well Kwen, căci în acea clipă agresorii năvăliră în odaie. Aveau o înfățișare stranie. Fețele lor erau incolore, nenatural de palide.

— Sunt soldații Ligii! strigă Well Kwen repezindu-se spre telesterio. Șeful agresorilor ținti cu pistolul său lung și subțire. Din țeavă țîșni un glonte minuscul, care îl lovi pe Well Kwen în spate și explodă. Bătrînul căzu ca un snop. Gordon, care pînă în acest moment stătu înțepenit de uimire, cu un strigăt de furie se repezi înainte. Unul dintre soldați ridică arma.

— Nu trage, acesta-i Zurt Arn! strigă ofiţerul, cel care-l împuşcase pe Well Kwen. Luaţi-l de viu!

Gordon îl lovi pe unul din ei în mutră, dar fu repede imobilizat cu mîinile la spate. Era neputincios ca un copil.

— Prinţe Zurt, i se adresă vorbind precipitat ofiţerul cu faţa palidă. Regret ce s-a întîmplat cu colegul dumneavoastră, însă el se pregătea să cheme ajutoare, iar despre apariţia noastră nimeni nu trebuie să bănuiască. Personal sunteţi în siguranţă. Am fost trimişi ca să vă ducem la conducătorul nostru.

Gordon îl examină din cap pînă în picioare. Cele întîmplate îi păreau ca fiind un vis sălbatic. Înţelese un singur lucru: nici unul dintre ei nu punea la îndoială că el nu era adevăratul Zurt Arn. Explicabil, căci era Zurt Arn, măcar la înfăţişare.

— Ce înseamnă toate acestea? întrebă el înfuriat. Cine sunteţi?

— Suntem din Nor, răspunse ofiţerul. N-aveţi teamă, prinţe, sunteţi în siguranţă. Am venit ca să vă ducem la Shorr Khan.

O clipă John Gordon rămase nedumerit, apoi îşi aminti vorbele lui Well Kwen.

Shorr Khan — acesta e conducătorul Ligii Lumilor Întunericului, cel mai aprig duşman al Imperiului. Aceşti oameni sunt duşmanii marelui regat astral, iar Zurt Arn este membru al familiei guvernatoare. Ei cred că el e Zurt Arn şi sunt decişi să-l răpească! Adevăratul prinţ nu prevăzuse o astfel de turnură, atunci cînd gîndi să facă transferul de corpuri şi suflete.

— Nu merg nicăieri! strigă Gordon. Voi rămîne pe Pămînt!

3. AGRESORII MISTERIOŞI

În acea clipă el fu întrerupt. În turn intră încă un soldat cu faţa palidă.

— Alarmă! Spre noi se îndreaptă trei crucişătoare cosmice!

— Patrulele Imperiului! urlă ofiţerul Ligii. Mai repede!

Profitînd de derută, Gordon se rupse din mîinile duşmanilor. Înhăţînd un obiect greu de metal, începu să se apere cu furie. Avea avantajul că pe el îl vroiau viu şi nevătămat, aşa că lovea din tot sufletul. Doi oşteni se prăbuşiră în urma loviturilor năpraznice, ceilalţi însă reuşiră să-l imobilizeze iarăşi, luîndu-i arma improvizată.

— Iute pe navă! strigă, sufocîndu-se, ofiţerul palid al Ligii. Mai repede.

Patru soldaţi îl tîrîră pe Gordon jos pe scări, îl scoaseră afară, în frig. Cînd pînă la corabie mai rămase puţin de mers, tunurile de bord se îndreptară spre cer şi începură să tragă.

Ofiţerul palid începu să strige. John Gordon văzu trei nave masive de război, alungite ca nişte trabucuri, zburînd în picaj spre ei. Se auzi o explozie asurzitoare. Gordon şi răpitorii lui fură aruncaţi la pămînt. Pe jumătate contuzionat, auzi zgomotul navelor ce aterizau. Cînd se ridică, clătinîndu-se, totul era terminat.

Nava Ligii arăta ca un morman de metal topit. Peste tot zăceau cadavrele soldaţilor. Tambuchiurile crucişătoarelor s-au deschis şi spre Gordon alergară oameni îmbrăcaţi în uniforme cenuşii şi purtînd coifuri.

— Prinţe Zurt, nu sunteţi rănit? îi strigă lui Gordon comandantul lor, un bărbat brunet şi cu faţa arămie. Ochii lui străluceau exprimînd emoţie şi bucurie. Mă numesc Hell Berril, sunt comandantul patrulei din sectorul Sirius. Radarele noastre au detectat o navă străină ce se îndrepta spre Pămînt, am urmărit-o şi, poftim... Întoarse privirea spre cei ucişi. Oamenii Norului, jur pe Ceruri! Shorr Khan a cutezat să trimită la dumneavoastră agenţii lui! Poate fi un motiv pentru declanşarea războiului!

John Gordon chibzuia cu înfrigurare. Şi acest ofiţer, cuprins de emoţii, l-a luat drept fiul suveranului. Însă nu putea spune adevărul, nu putea să dea la iveală că el e John Gordon, aflat în corpul lui Zurt Arn! Doar Zurt Arn i-a cerut să nu spună nimănui acest lucru, l-a prevenit că poate să aducă o nenorocire! Trebuie să accepte condiţia sa de intrus fără de voie, pînă atunci cînd va scăpa de aceşti oameni.

— Sunt teafăr, spuse Gordon. Dar l-au împuşcat pe Well Kwen. Am impresia că e mort.

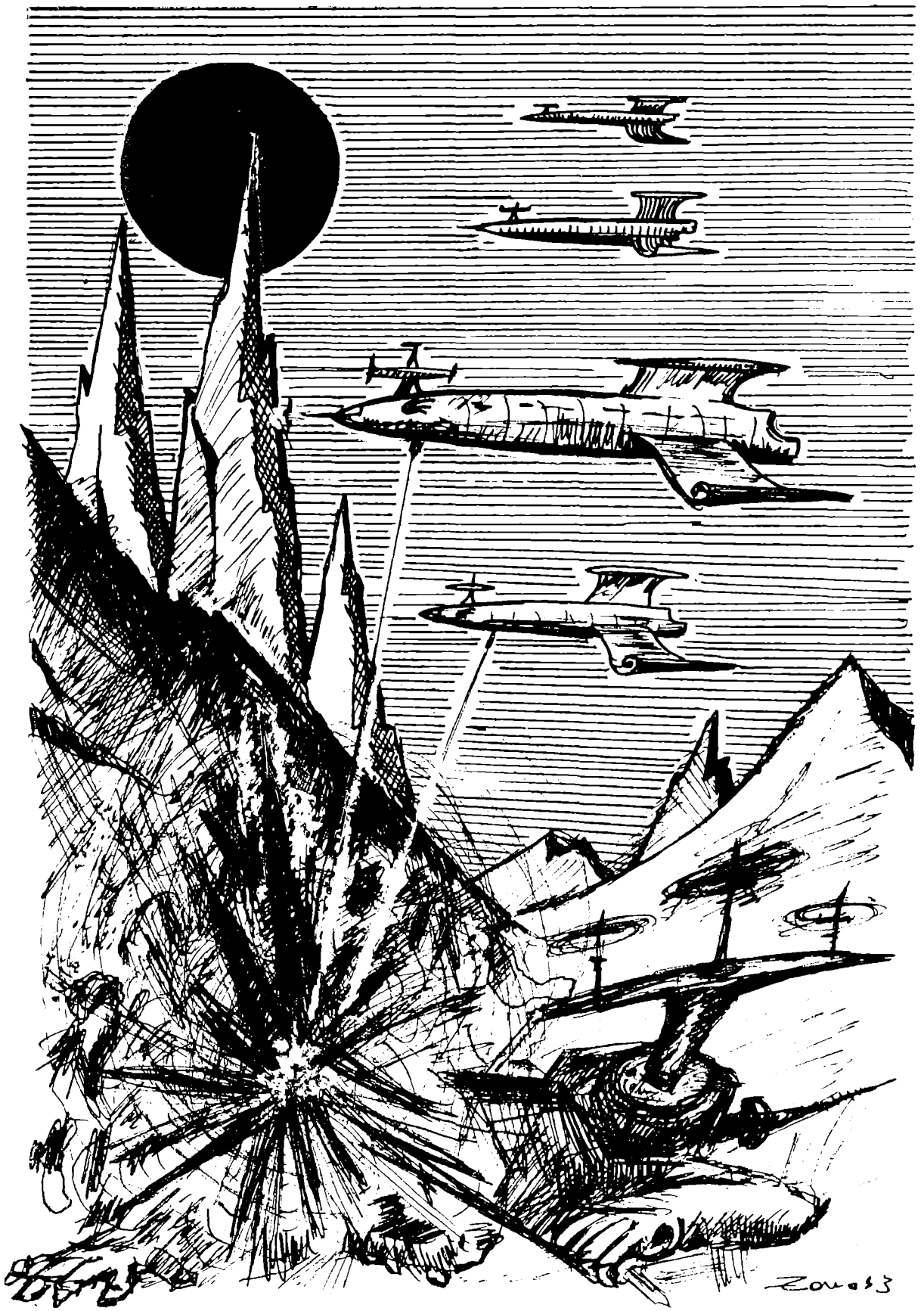

Merseră în grabă la turn. Gordon urcă în fugă scările şi se aplecă asupra bătrînului. O singură privire fu deajuns. Explozia atomică a glontelui îi provocă lui Well Kwen o rană monstruoasă. Moartea savantului însemna că John Gordon trebuia să se bizuie mai departe doar pe propriile lui forţe în această stranie lume a viitorului.

Va reuşi el cîndva să revină în corpul şi în timpul său? Din fericire, Well Kwen îl învăţase suficient de multe pentru ca Gordon să poată intra în contact telepatic cu adevăratul Zurt Arn.

Exista o singură şansă. Să rămînă în castel, lîngă dispozitiv, unicul care-l poate întoarce la viaţa lui normală din trecut.

– Sunt obligat să raportez despre cele întîmplate, prinţe Zurt, spuse Hell Berril.

– Nu trebuie, se grăbi să protesteze Gordon. Pericolul a trecut. Păstraţi totul în taină.

Se bizuia pe autoritatea pe care o avea în calitate de fiu al suveranului. Însă Hell Berril stătea pe gînduri.

– Voi încălca jurămîntul depus, dacă nu voi anunţa despre acest incident foarte grav.

Ajuns la telestereo, îl conectă. Peste o clipă pe cea de a doua placă de cuarţ apăru proiecţia în volum a unui ofiţer necunoscut.

– Statul major al flotei de pe Troon, rosti acesta cu voce sacadată.

– Căpitanul Hell Berril din patrula sectorului Sirius doreşte să raporteze despre o chestiune de primă importanţă înălţimii sale Arn Abbas.

– Dar de ce nu comandorului Corbulo? se miră ofiţerul.

– Chestiunea e prea serioasă şi de neamînat, explică Hell Berril. Insist să fiu primit în audienţă şi-mi iau toată răspunderea asupra mea.

S-au scurs cîteva minute. Apoi în telestereo apăru un alt om. Era un gigant masiv, în vîrstă, cu sprîncene stufoase deasupra unor ochi pătrunzători ca oţelul. Era îmbrăcat într-o scurtă de culoare închisă şi pantaloni, peste haine avea aruncată o mantie bogat ornamentată, capul cu fire de argint la tîmple îi era descoperit.

– De cînd căpitanii de rînd... începu supărat vorba, dar în aceeaşi clipă îl văzu pe John Gordon. Tu eşti, Zurt? Ce s-a întîmplat?

Gordon înţelese că acest bărbat cu privirea cruntă este Arn Abbas, suveranul Imperiului Mediogalactic, tatăl lui Zurt Arn. Tatăl lui.

– Nimic deosebit... începu el, dar fu întrerupt de Hell Berril:

– Să-mi fie iertat, prinţe Zurt, chestiunea e extrem de serioasă! El se întoarse către împărat. Un crucişător de recunoaştere al Ligii a violat frontiera cosmică a Pămîntului şi oamenii ei au făcut o tentativă de-al răpi pe prinţ. Întîmplător patrula mea se afla în apropiere, i-am detectat cu radarele, i-am urmărit şi i-am nimicit.

– O navă de război a Ligii a violat frontiera cosmică? întrebă furios împăratul. Ei au vrut să-l răpească pe fiul meu? Nemernicul de Shorr Khan! A întrecut orice măsură!

Hell Berril continuă:

– N-a rămas în viaţă nici un norist, dar prinţul Zurt vă va povesti mai amănunţit.

Gordon ardea de dorinţa de a diminua importanţa cazului, să scape de starea plină de nervozitate insuportabilă şi să rămînă singur.

– Ei au crezut că ne vor lua prin surprindere, spuse el în pripă. Mai mult nu vor îndrăzni. Aşa că nu am de ce să mă mai tem.

– Crezi că eşti în afară de orice pericol? Faţa lui Arn Abbas se făcu stacojie. Tu ştii la fel de bine ca şi mine motivul pentru care Shorr Khan a făcut această tentativă şi ce ar fi urmat, dacă îi reuşea! Nu trebuie să rămîi nici o clipă pe Pămînt, Zurt! Îţi ajunge să stai în această fundătură cu experienţele tale. Iată unde te-au adus! Mai mult nu putem risca. Chiar acum trebuie să te întorci pe Troon!

Lui Gordon i se duse inima în călcîie. Pe Troon, în altă margine a Galaxiei. Dar dacă părăseşte laboratorul, adio şansă de a se mai întoarce în timpul său!

– Nu pot veni pe Troon, spuse el desperat. Mai am nevoie de cîteva zile ca să-mi termin experienţa!

4. O LUME FASCINANTĂ

Uriaşul crucişător străbătea spaţiul interastral cu o viteză ce o întrecea de cîteva ori pe cea a luminii. Soarele şi Pămîntul rămaseră de mult timp în urma pupei, în faţă se întindea centrul Galaxiei, sclipind de mulţimea nebuloaselor. John Gordon se afla în cabina de comandă a navei «Karis», împreună cu Hell Berril şi doi navigatori. Graţie cîmpului energetic, ce înconjura orice obiect de pe navă, aidoma unei ceţe albăstrii, el nu simţea suprasarcina. În schimb, de cîte ori privea panorama mărcaţă ce i se deschidea în faţă, simţea că îl apucă ameţelile.

— Faptul că Shorr Khan a trimis un crucişător, e o nebunie, spuse Hall Berril. Care este rostul?

Gordon era şi el nedumerit. Nu vedea nici un motiv care ar fi justificat capturarea fiului mai mic al împăratului.

— Cred, spuse el, că Shorr Khan intenţiona să mă facă ostatec. Din fericire, căpitane, i-aţi nimicit pe aceşti ticăloşi. Iar acum aş vrea să mă odihnesc puţin.

Hell Berril îl conduse jos pe coridoarele înguste ale crucişătorului. Gordon se prefăcea indiferent la tot ce vedea, dar în realitate nu mai putea de curiozitate. Ce numai nu se găsea aici! Galerii lungi şi înguste pentru guri de foc, compartimente navigaţionale, boxe cu radare pe puntea de sus...

Ofiţerii şi soldaţii întîlniţi în cale îi dădeau onorul cu mult respect. Supuşii Imperiului Mediogalactic se deosebeau prin culoarea pielii — urmare a provenienţei lor de pe diferite sisteme solare. Însuşi căpitanul cu faţa arămie, cum aflase Gordon, era de loc de pe Antares.

Hell Berril deschise uşa unei cabine mici şi modeste.

— Aici se află apartamentul meu, prinţe. Făceţi-vă comod.

Rămas singur, John Gordon răsuflă uşurat. Încordarea din ultimeleore a fost prea mare. Au părăsit Pămîntul îndată după funeraliile lui Well Kwen.

Fu obligat să joace rolul prinţului de la începutul zborului. El nu putea să spună adevărul despre sine. Zurt Arn considera că le va dăuna ambilor. Din ce cauză? Îi rămînea doar să presupună.

Era obligat să se ţină de cuvînt. Nimeni nu trebuia să bănuiască că el e prinţ doar cu înfăţişarea. La o adică, chiar dacă s-ar scăpa cu vorba, cine-l va crede? Well Kwen spunea că experienţele lui Zurt Arn erau învăluite în taină. Cine va crede în această întîmplare neverosimilă?

Unica soluţie justă, după cîte înţelegea el, era să joace cît mai bine rolul prinţului de pe Troon şi să se întoarcă cît de repede posibil în laboratorul din castel. Iar acolo va găsi soluţia transferului în comun cu Zurt Arn.

Culcat pe un pat moale, Gordon se gîndea, obosit, la faptul dacă a mai nimerit cineva de la începutul timpurilor într-o situaţie similară celei în care se afla el.

«Nu-mi rămîne decît să mă concentrez şi să joc rolul lui Zurt Arn, îşi spuse hotărît. Dacă ar fi fost Well Kwen în viaţă!»

Îl cuprinse o tristeţe insuportabilă. Ceva mai tîrziu adormi, obosit şi amărît.

Trezindu-se, Gordon văzu în loc de tavanul alb al locuinţei sale din New York strălucirea metalului, auzi un vuiet înfundat. Tot ce s-a întîmplat nici pe departe nu era un vis urît. El se mai afla în corpul lui Zurt Arn, pe uriaşa corabie militară, ce străbătea Galaxia.

Uşa se deschise şi intră un bărbat în uniformă, care salută respectuos. Aduse micul dejun: carne sintetică, fructe, băutură de ciocolată de care deja mai gustase. Apoi îl vizită Hell Berril.

— Zburăm conform graficului, Înălţimea Voastră. Peste trei zile vom fi în apropiere de Canopus.

Gordon nu îndrăzni să răspundă şi doar încuviinţă cu o mişcare a capului. Trebuia să-şi joace rolul. Să umble pe navă arătînd că totul aici îi este bine cunoscut, să-şi ascundă curiozitatea, să audă vorbindu-se despre mii de fleacuşteţe, pe care le cunoştea de minune Zurt Arn — şi nici cu un cuvînt să nu-şi trădeze incompetenţa. Dar va putea oare să continue acest joc şi pe Troon?

După trei zile, intrînd în cabina de comandă, John Gordon fu orbit de o lumină puternică

ce pentra chiar şi prin filtrele întunecate.

– Iată şi Canopusul, în sfîrşit! spuse antaresianul. Peste cîteva ore vom ateriza!

Sunetul goarnei chemătoare la aventuri răsună din nou în creierul lui Gordon, atunci cînd privi prin hublou. Măreţia Canopusului îl zgudui. De dragul unei asemenea privelişti merită să te sacrifici. Soarele uriaş depăşea orice noţiune de grandoare. Steaua emana o lumină albă, ocupînd jumătate din boltă, inundînd spaţiul cu o strălucire orbitoare, nepămînteană. Gordon îşi păstră cu greu sîngele rece. Era totuşi un om al trecutului, mintea lui nu era în stare să reziste la un asemenea şoc.

Vuietul generatoarelor navei scăzu din tonalitate în momentul cînd nava se plasă pe orbita unei planete de mărimea Pămîntului – una din cele vreo zece pe care le avea imensa stea. Aceasta era Troonul. O lume cu continente verzi şi mări argintii, inima şi creierul Imperiului ce stăpînea o jumătate de Galaxie.

– Vom ateriza în oraşul Troon, a anunţat Hell Berril. Am ordin de la comandorul Corbuio să vă duc neîntîrziat la Arn Abbas.

– Voi fi fericit să-mi revăd părinţele, spuse Gordon încordat. Tatăl! Pe acest om, stăpînul imensului stat astral, îl văzu doar o singură dată, la televiziune... Şi iar îi veni în minte avertismentul lui Zurt Arn. Nimeni să nu afle adevărul! Nimeni. Va trece prin toate încercările şi va reveni pe Pămînt.

«Karis» se apropia vertiginos de mările argintii şi de continentele verzi. Corabia cădea spre planetă fără ca să frîneze. Inima lui Gordon se făcu cît un purice cînd privi în jos. Munţi înalţi se înşirau de-a lungul oceanului, sclipind aidoma cristalului. Peste puţin timp înţelese că munţii într-adevăr erau de cristal – lanţul de munţi crescuse din silicatul topit, aruncat din străfundurile planetei.

Sus, deasupra mării, pe un platou înconjurat de munţii de cristal, se înălţa un oraş ca din poveşti. Cupolele lui graţioase păreau nişte bule sclipitoare, făcute din sticlă colorată. Lumina lui Canopus cădea peste turnurile ascuţite şi se reflecta în culori de curcubeu. Aceasta era oraşul Troon, inima şi capitala Imperiului.

Corabia ateriză în portul cosmic, situat în partea de nord a oraşului. Aici stăteau nemişcate zeci şi sute de nave cosmice – distrugătoare, crucişătoare, nave de recunoaştere, monitoare ce semănau cu nişte tuburi şi care erau dotate cu tunuri grele. Toate aveau desenate pe ele cîte o cometă – emblema Imperiului.

Gordon coborî din «Karis» însoţit de Hell Berril şi alţi ofiţeri, ieşind la lumina soarelui, albă, ireală. Jur-împrejur se înălţau antrepozite cu nave de război uriaşe: baterii cu tunuri atomice se conturau pe fundalul cerului. În depărtare se vedeau turnurile ascuţite şi cupolele oraşului.

Gordon fu scos din înţepenire de vocea îngrijorată a lui Hell Berril:

– În tunel vă aşteaptă vagonul, Înălţimea Voastră, îi aminti antaresianul.

– Da, sigur, acceptă imediat Gordon.

Aştepta ca Hell Berril să facă o cît de mică aluzie la ce urma să întreprindă în continuare, ca să nu se încurce definitiv. Treceau pe lîngă nave, macarale autopropulsate, ofiţeri care dădeau onorul.

Cu fiecare clipă ce trecea Gordon simţea că acţiunea sa nu are nici o şansă de izbîndă. Cum putea să-şi joace rolul cînd tot ce vedea în jur era atît de nou şi uluitor? Imediat îşi aminti de avertismentul lui Arn Zurt. «Voi trece peste toate acestea! îşi spuse. Voi fi atent la tot ce fac...»

Ajunseră la marginea unor trepte ce duceau în jos, sub pămînt. Acolo se afla o reţea ramificată de tuneie metalice. Într-un tunel îi aştepta un vagon cilindric. De cum Gordon şi Hall Berrel ocupară locurile în el, acesta porni în mare viteză. Peste vreo cinci minute vagonul se opri şi ei coborîră într-un vestibul subteran, asemănător cu cel de unde au pornit. Aici făceau de gardă santinele în uniformă, înarmate cu arme atomice ce semănau cu nişte puşti. Văzîndu-l pe Gordon, dădură onorul.

Un tînăr ofiţer, în timp ce dădea onorul, spuse:

– Întreg Troonul se bucură de sosirea Înălţimii Voastre.

– N-avem timp de ceremonii, îl întrerupse nerăbdător Hell Berril.

Urmîndu-l pe căpitanul de pe «Karis», Gordon ajunse la o uşă deschisă, după care începea un coridor, pereţii căruia erau făcuţi din alabastru străveziu. Duşumeaua porni uşor, imediat ce călcară pe ea, şi Gordon îşi stăpîni cu greu un strigăt de uimire. Alunecînd înainte şi ridicîndu-se pe scările ce şerpuiau ciudat, înţelese că se aflau deja la etajele de jos ale palatului lui Arn Abbas.

Aici se afla centrul nervos al Imperiului, legile căruia se extindeau la mii de ani lumină! Dar să înţeleagă totul Gordon nu era capabil.

Covorul rulant îi aduse în dreptul unei uşi înalte din bronz, unde un alt grup de santinele înarmate se dădură la o parte. Antaresianul rămase lîngă uşă şi Gordon păşi înăuntru.

Aceasta era o odaie modest mobilată. Pe pereţi se vedeau aparate telestereo, în dreptul uşii era o măsuţă joasă cu zeci de monitoare. La ea, într-un fotoliu de metal, şedea un bărbat, iar alături mai erau alţi doi. Toţi trei îl priveau pe Gordon, inima căruia începu să bată cu putere.

Omul din fotoliu era un uriaş, un gigant impunător, îmbrăcat într-o haină întunecată de culoare aurie. Faţa lui masivă, hotărîtă, ochii cenuşii şi reci, părul des şi întunecat, cu fire albe la tîmple, îi dădeau aspectul unui leu. Gordon îl recunoscu pe Arn Abbas, suveranul Imperiului, tatăl lui Zurt. Ba nu, tatăl LUI! Trebuie să reţină acest lucru.

Cel mai tînăr din cei doi, care stăteau în picioare, semăna cu Arn Abbas, cum ar fi arătat acesta cu treizeci de ani în urmă — era înalt, chipeş, şi avea o expresie mult mai prietenoasă. Ultimul, robust, cu o faţă lată, îmbrăcat într-o uniformă împodobită cu avea numeroase galoane de aur, era, după toate probabilităţile, Chan Corbulo, amiralul flotei imperiale.

Emoţionat din cale afară, Gordon se opri în faţa celui care şedea.

— Tată... începu el timid. Imediat fu întrerupt.

Arn Abbas îi aruncă o privire tăioasă şi exclamă cu furie:

— Nu mă numi tată! Tu nu eşti feciorul meu!

5. O MASCARADĂ NEOBIŞNUITĂ

Gordon simţi că îi fuge pămîntul sub picioare. Să fi înţeles Arn Abbas că e un intrus? Fraza următoare pe care o rosti acesta îl calmă întrucîtva, cu toate că tonul împăratului continua să fie furios.

— Fiul meu nu poate să hoinărească luni întregi pe la periferiile Imperiului, făcînd pe savantul, atunci cînd am nevoie de el aici! Din cauza blestematei tale de ştiinţă ai uitat cu desăvîrşire care este datoria ta!

— Datoria mea, tată?

— Datoria faţă de Imperiu! tună Arn Abbas. Cunoşti prea bine situaţia creată în ultimul timp în întreaga Galaxie şi cum se poate răsfrînge ea pentru lumile noastre! Lovi genunchiul cu pumnul lui uriaş. Vezi pînă unde te-a adus izolarea ta! Shorr Khan era cît pe-aci să te capturezc! Înţelegi ce înseamnă aceasta?

— Da, căzu de acord Gordon. Dacă Shorr Khan reuşea să mă prindă, mă folosea în calitate de ostatec.

Arn Abbas îi aruncă o privire distrugătoare.

— Ce tot trăncăneşti acolo, în numele dracilor astrali? Asta ce să mai însemne? Ştii nu mai rău decît mine că Shorr Khan ar fi vrut să-ţi smulgă secretul Distrugătorului!

Distrugătorul? Ce o mai fi asta? Cum poate să continue deghizarea sa nebunească, dacă nu cunoaşte măcar cele mai importante momente din viaţa lui Zurt Arn? Dacă nu-i promitea lui Zurt Arn, Gordon demult ar fi recunoscut totul. Aşa că trebui să facă o mină nevinovată.

— Exact, Distrugătorul. Aceasta am avut în vedere.

— Nu te cred, i-o tăie Arn Abbas. Jur pe Slăvile Cerului, atunci cînd am cea mai mare nevoie de sprijin, lîngă mine se află doar un singur fecior, iar celălalt se prefacc că nici nu a auzit de Distrugător! Împăratul se aplecă înainte. Trezeşte-te, Zurt. Înţelegi sau nu că Imperiul se află în pragul unei crize îngrozitoare? Îţi dai seama ce şi-a pus de gînd acest blestemat de Shorr Khan? El a trimis mesagerii lui în baronatul de pe Hercule, în regatele Stelei Polare şi Lebădei, chiar şi în regatul Fomalhaut. Face tot posibilul ca aliaţii să se întoarcă de la noi şi construieşte fără încetare noi nave de război!

Amiralul Corbulo încuviinţă ursuz.

— În interiorul Norului se duc ample preparative. Ştim despre aceasta, cu toate că razele radarelor noastre nu pot străpunge ecranele puse în zona lucrărilor efectuate de savanţii lui Shorr Khan?

– Scopul lui e să dezmembreze Imperiul şi să transforme Galaxia într-o mulţime de regate care să se duşmănească între ele, pe care apoi Liga să le poată cuceri rînd pe rînd, continuă Arn Abbas. Un singur lucru îl sperie pe Shorr Khan – Distrugătorul. Shorr Khan ştie că îl avem, dar nu cunoaşte cu precizie ce reprezintă acesta. Secretul îl deţinem doar eu, Jal şi tu. Iată motivul din care acest diavol a vrut să te răpească!

Cîte ceva începea să-i fie clar. Distrugătorul e un fel de armă, secretul căreia îl deţin doar membrii familiei regale, printre care şi Zurt Arn. Gordon însă nu cunoştea nimic din această taină!

– Nu m-am gîndit niciodată la aceasta, spuse el nehotărît. Totuşi bănuiam că situaţia e critică.

– Criza poate să se agraveze în cel mai apropiat timp, confirmă Arn Abbas. Nu ştiu cîte regate aliate a reuşit Shorr Khan să le atragă de partea sa. Totul depinde de faptul cît de mare îi este frica de Distrugător. Ridică din nou vocea: Iată de ce îţi interzic să te ascunzi pe Pămînt, Zurt! Vei rămîne aici ca să-ţi faci datoria în calitate de cel de-al doilea prinţ al Imperiului!

Gordon rămase perplex.

– Dar, tată, mi-ar trebui pentru puţin timp să mă întorc pe Pămînt...

Împăratul îl întrerupse:

– Ţi-am mai spus că-ţi interzic să pleci pe Pămînt. Cred că n-ai de gînd să mă contrazici?

Gordon simţi că totul se năruie. Interdicţia însemna o catastrofă. Dacă nu se întoarce în laborator, cum va mai putea să ia legătura cu Zurt Arn?

– Să nu mai aud nici o obiecţie, continuă furios împăratul, cînd Gordon încercă să mai spună ceva. Acum plecaţi! Trebuie să mă sfătuiesc cu Corbulo!

Gorgon porni spre ieşire desperat. Îşi dădu seama că a încurcat-o rău de tot. Jal Arn îl ajunse din urmă şi-i puse mîna pe umăr.

– Nu-ţi fă inimă rea, Zurt. Ştiu cît de mult ţii la munca ta ştiinţifică şi cît de dureroasă este pentru tine moartea lui Well Kwen. Însă tata are dreptate, acum locul tău e aici.

– Sunt gata să-mi fac datoria, spuse cu precauţie Gordon. Dar cu ce aş putea îi de folos?

– Tata a vorbit de Lianna, rosti Jal. Într-adevăr, îţi neglijezi obligaţiile, Zurt. Şi parcă anticipînd protestele interlocutorului, adăugă: vei spune că o ai pe Mern, da, ştiu. Dar pentru Imperiu regatul Fomalhaut este de o necesitate vitală. Ar trebui să te hotărăşti, Zurt.

Lianna? Mern? Aceste nume nu-i spuneau nimic lui Gordon. E o taină ca şi tot ce era legat de falsa lui situaţie actuală.

– Crezi că Lianna... începu el.

Jal încuviinţă:

– E necesar, Zurt. Tata are de gînd să anunţe public aceasta, în timpul Sărbătorii Lunilor. Îl bătu pe spate. Ţine-te bine, lucrurile nu stau chiar atît de prost! Văd că ai o mină de parcă te-au condamnat la moarte. Ne vedem la Sărbătoare.

Jal Arn se întoarse şi plecă. Gordon îl urmări îngrijorat. Cît timp vor mai dura toate acestea?

De undeva apăru Hell Berril. Antaresianul era în dispoziţie bună.

– Prinţe Zurt, vă sunt profund recunoscător pentru izbîndă! exclamă acesta. Credeam că voi fi pedepsit de către amiralul Corbulo pentru că m-am abătut de la traseul stabilit...

– Ai scăpat? întrebă absent Gordon.

– Şi încă cum! radia Berril. Tatăl dumneavoastră a calificat acţiunea mea ca fiind o mare şansă şi m-a numit adjunctul amiralului.

Dezorientat, Gordon îl felicită pe salvatorul său. Gîndurile lui erau preocupate de situaţia sa încurcată. Trebuia să plece cît mai repede de aici. Dar pe unde s-o ia? Habar n-avea unde se aflau odăile prinţului. Trebuia să facă în aşa chip încît nimeni să nu-şi dea seama de neştiinţa lui. Îşi luă rămas bun de la Berril şi ieşi hotărît pe o altă uşă, într-un coridor cu covor mobil. Covorul îl aduse într-o încăpere circulară, puternic luminată de razele albe ale soarelui, ce se revărsau prin ferestrele înalte de cristal. Pereţii sclipitori de argint aveau reliefuri negre. Stele negre, rămăşiţele sorilor stinşi, lumi fără viaţă...

Alături de grandoarea şi fastul acestei săli John Gordon se simţi mic de tot. Traversă sala şi nimeri într-o încăpere imensă, pe pereţii căreia palpitau imaginile învîrtejite ale nebuloaselor.

«Unde dracu ar putea fi odăile lui Zurt Arn? se gîndi el, conştient de neputinţa lui. Nu poţi să întrebi unde îţi sunt propriile odăi. Dar cît timp poţi să rătăceşti într-un palat imens,

provocînd uimire, sau probabil chiar şi suspiciune?»

Un om cu faţa cenuşie, îmbrăcat într-o livrea de servitor, deja îl urmărea nedumerit în Sala Nebuloaselor. Cînd Gordon se apropie de el, servitorul se închină adînc.

Lui Gordon îi veni o idee.

– Aş vrea să te rog ceva, îi spuse repede. Mergem în odăile mele!

Omul cu faţa cenuşie se închină iarăşi, dar nu se mişcă.

– Da, Înălţimea Voastră.

– Mergi înainte! ordonă nerăbdător Gordon.

Probabil că slugii i se păru stranie această cerere, dar faţa lui împietrită nu exprima nici un sentiment. Se întoarse şi ieşi încet din Sala Nebuloaselor. Gordon îl urmă. Covorul mobil, aidoma unui escalator, îi ducea fără să facă zgomot în sus, pe coridoarele şi scările luxoase şi largi.

De două ori întîlniră oameni: două fete împodobite cu briliante, însoţite de un ofiţer tînăr şi elegant care rîdea, apoi doi funcţionari ursuzi... Toţi făceau plecăciuni adînci, salutîndu-l pe Gordon

Covorul îi duse într-un coridor sclipitor, împodobit cu perle. Uşa se deschise automat şi Gordon se văzu într-o odaie înaltă, cu pereţi imaculaţi.

– Vă ascult, Înălţimea Voastră! servitorul cenuşiu se întoarse întrebător spre Gordon.

Dar cum să se debaraseze acum de acest om? Gordon rezolvă problema simplu.

– M-am răzgîndit, spuse el fără menajamente. Nu mai am nevoie de dumneata, poţi pleca.

Omul ieşi făcînd o închinăciune. Acum putea să se relaxeze puţin. Recurse la o tactică simplă, dar care cel puţin i-a dat posibilitatea de a-şi găsi un refugiu în odăile lui Zurt Arn.

Îşi dădu seama că respiră din greu, ca după o muncă istovitoare... Îi tremurau mîinile. Rolul de prinţ nu era chiar atît de uşor de interpretat. Îşi şterse sudoarea de pe frunte.

– Doamne Dumnezeule! Cine a mai păţit-o ca mine?

Creierul său extenuat refuza să mediteze asupra acestei probleme. Gordon cercetă fără grabă odăile. După toate aparenţele lui Zurt Arn nu-i plăcea fastul. Draperiile erau de mătase, mobila – simplă, de metal, stelaje cu raţiograme, un dispozitiv de citire... O odaie era destinată laboratorului.

Trecu printr-un dormitor mic, apoi ieşi pe o terasă, plină de verdeaţă şi lumină.

– Doamne, nici n-am visat să văd o asemenea frumuseţe!

Terasa, această mică livadă suspendată, era situată în partea de vest a palatului. În faţa lui Gordon se deschise panorama Troonului.

Era oraşul acoperit de glorie al Imperiului nemărginit, centrul măreţiei şi puterii a miilor de lumi stelare! Oraşul era într-atît de măreţ, încît privirea lui John Gordon, locuitor al micuţului Pămînt, fu orbită şi paralizată.

Discul strălucitor al Canopusului apunea la orizont. La lumina lui coastele abrupte ale Munţilor de Cristal păreau nişte flamuri de o strălucire nemaipomenită.

Dar mult mai strălucitoare erau turnurile de basm ale Troonului. Cupole, minarete, clădiri din sticlă lucitoare. Palatul, pe una din terasele căruia stătea Gordon, era cel mai înalt. Înconjurat de livezi înfloritoare, el domina marea capitală.

La lumina apusului de soare, deasupra piscurilor lucitoare şi a valurilor mării argintii, ca nişte libelule multicolore, planau avioane. Din portul cosmic, situat la nord, şi-au luat zborul maiestuos cîteva nave puternice de război, dispărînd în înălţurile cerului.

Priveliştea era zguduitoare. Oraşul părea a fi o inimă vie a împărăţiei spaţiale ce stăpînea stelele şi lumile pe lîngă care trecuse Gordon în timpul zborului.

«Sunt luat drept fiul suveranului de aici! gîndi zguduit el. Nu mai pot să înfrunt toate acestea. E o povară peste puterile mele...»

Uriaşul astru apuse. Umbre liliachii se îngroşau în noaptea de catifea. Năucit şi deprimat, Gordon urmărea cum pe străzi se aprindeau felinarele. Se aprinse lumina şi pe terasele de jos ale palatului.

Două luni aurii se înălţară pe cerul acoperit cu miriade de stele, alăturîndu-se constelaţiilor necunoscute şi concurînd cu licărul luminilor din oraş.

– Înălţimea Voastră, s-a făcut tîrziu!

Gordon se întoarse. I se închină un bărbat robust, pielea căruia avea o nuanţă albăstrie. Trebuie să fie cineva dintre slugile personale ale lui Zurt Arn, îşi dădu seama Gordon. Mai multă prudenţă cu el!

– Sărbătoarea Lunilor începe peste o oră, continuă sluga. Trebuie să vă schimbați, Înălțimaea Voastră.

Gordon își aminti de spusele lui Jal Arn privitor la sărbătoare. Probabil că în această seară va avea loc un banchet împărătesc. Și mai spunea Jal Arn că Arn Abbas intenționează să facă un anunț. Ceva referitor la Lianna, Mern și datoria lui!

Îl aștepta un examen greu. Vor fi numeroși oaspeți, iar toți aceștia, mai mult decît sigur, îl cunosc pe Zurt Arn, și vor observa orice greșeală. Trebuie totuși să meargă.

– Bine, merg să mă îmbrac, zise Gordon.

Servitorul îi aduse un costum negru, de mătase, îi puse pe umeri o mantie lungă și neagră. Pe urmă îi prinse în piept o cometă din pietre verzi lucitoare – semnul originii sale nobile, gîndi Gordon. Și din nou, văzîndu-și în oglindă chipul necunoscut, cu fața smeadă și trăsături pronunțate, simți irealitatea celor ce se întîmplau.

– Vreau să beau ceva, spuse el cu voce sacadată. Ceva tărie.

Servitorul îl privi puțin mirat.

– Sakva, prințe?

Gordon dădu din cap aprobator. Servitorul îi aduse o cupă cu un lichid întunecat, care se răspîndi prin corp ca o căldură plăcută.

După ce bău a doua cupă simți o încredere superficială. «Am dorit aventuri, își spuse el ieșind din încăpere. Iată că le am!»

Ce-i drept, aventurile s-au dovedit a fi mai multe decît crezuse la început! Nici prin gînd să-i treacă că va trebui să apară în fața nobilimii marelui Imperiu Stelar în persoana unui prinț!

Încăperile imensului palat erau inundate de o lumină plăcută, se auzea o muzică lină și risete. Covoarele mobile duceau grupuri de bărbați și femei împodobiți de sărbătoare. Gordon, pe care toți îl salutau cu mult respect, se alătură fără șovăială acestui torent de oameni.

Covorul îi duse într-un vestibul larg cu pereți sclipind de aur. În fața lui se dădură la o parte înalți demnitari, împodobiți atît de impresionant. Gordon își luă inima în dinți și se îndreptă spre ușa masivă de aur. Șambelanul în haine de mătase i se închină și anunță cu voce tare:

– Înălțimea Sa prințul Zurt Arn!

6. SĂRBĂTOAREA LUNILOR

Gordon se opri înmărmurit. Se afla pe o estradă înaltă ce domina imensa sală cu pereți din marmură neagră. Mesele lungi gemeau de mulțimea bucatelor, în jurul cărora ședeau sute de oameni îmbrăcați fastuos.

De fapt, nu toți erau oameni. Cu toate că aici, ca și în toată Galaxia, predomina rasa umană, erau prezenți și reprezentanți ai altor popoare stelare: văzu o ființă asemănătoare cu o broască cu solzi verzi, înaripată, cu cioc și ochi de cucuvea, ființe negre, ca niște păianjeni, cu numeroase mîini și picioare.

John privi în sus și pentru un moment avu impresia că sala de banchete se afla sub cerul liber. Pe fundalul cerului nocturn, printre miile de stele sclipitoare, se înălțau spre zenit două luni de aur și una de argint. Imaginea era într-atît de perfectă, încît abia mai tîrziu își dădu seama că acesta era tavanul planetariului.

Privirile celor din sală erau îndreptate spre John Gordon. Pe estradă era întinsă de asemenea o masă, la care stăteau vreo douăzeci dintre cei mai aleși oaspeți. Printre ei se evidenția chipul lui Jal Arn.

– Ce-ai pățit, Zurt? De parcă te-ai afla pentru prima dată în Sala Stelelor!

– Nervii, spuse cu voce răgușită Gordon. Am impresia că ar mai trebui să beau.

– Prinzi la puteri? rîse în hohote Jal Arn. Hai, Zurt, nu-i chiar atît de groaznic!

Gordon luă loc într-un jilț la care îl duse prințul moștenitor. Două locuri de alături erau libere, mai încolo ședea Jal Arn împreună cu soția și micul lor fiu. Pe cealaltă parte, Gordon îl recunoscu pe amiralul Corbulo. În fața lui se afla un bătrîn uscățiv – Ort Bodmer, consilierul principal al Imperiului.

Corbulo, sobru în uniforma lui simplă, făcu o plecăciune spre Gordon.

– Arătați palid și deprimat, Zurt, spuse

amiralul. Din cauza şederii îndelungate prin fel de fel de laboratoare. Cosmosul – iată locul adevărat pentru un tînăr ca dumneavoastră.

– Sunt de acord, bolmoji el. Dea Domnul să ajung acolo.

Corbulo zîmbi.

– Chiar aşa? Ei, Zurt, linişteşte-te. Sprijinul regatului Fomalhaut este imperios necesar, în caz de Shorr Khan va încerca să atace.

«Despre ce tot vorbesc ei? se gîndi chinuindu-se John Gordon. Lianna şi Mern, regatul Fomalhaut... Ce pot să însemne toate acestea?»

Peste umărul său se aplecă plin de servilism un servitor.

– Sakva, comandă Gordon.

De data aceasta licoarea întunecată îl ameţi nitel. Golind a doua cupă, simţi privirea dezaprobatoare a lui Corbulo şi-l văzu pe Jal Arn zîmbind. Şi mai văzu mesele strălucitoare, oaspeţii frumos îmbrăcaţi, minunatul cer artificial... Iată cum e Sărbătoarea Lunilor!

Muzica în surdină se opri brusc şi răsună un sunet argintiu de goarne. Toată lumea se ridică în picioare. Văzînd că Jal Arn se ridicase şi el, Gordon se grăbi să-i urmeze exemplul.

– Înălţimea Sa Arn Abbas, împăratul Imperiului Mediogalactic, suveranul regatelor mici, suzeranul stelelor şi planetelor din Marchizatul Cosmosului Exterior!

– Înălţimea Sa prinţesa Lianna, stăpîna regatului Fomalhaut!

Cuvintele rostite cu voce tare şi claritate îl făcură pe John Gordon să tresară încă pînă la apariţia pe podium a figurii măreţe a lui Arn Abbas însoţit de o fată, care se sprijinea de mîna lui. Aşadar, iată cine este Lianna! Ea e prinţesa, suverana regatului din vest, Fomalhaut! Dar ce implicaţie are el în toată această afacere?

Arn Abbas, maiestuos în pelerina sa de un negru ca pana corbului, pe care sclipeau pietrele strălucitoare ale cometei regale, întoarse spre Gordon privirea furioasă a ochilor lui reci.

– Ai uitat eticheta? Zurt! Apropie-te.

Gordon păşi cu stîngăcie înainte. Fata era înaltă, aproape de talia lui, cu toate că părea mică alături de împărat. Rochia albă, scînteietoare, îi sublinia mijlocul subţire şi graţios. Mîndrie, frumuseţe, autoritarism – iată ce văzu Gordon în ochii ei cenuşii şi limpezi de pe faţa gingaşă, încadrată de o aureolă de păr auriu. Arn Abbas luă cu o mînă mîna lui Gordon, cu cealaltă mîna Liannei.

– Nobili şi căpitani ai Imperiului şi ai aliaţilor regatului! Vă anunţ că în curînd va avea loc logodna mezinului meu Zurt Arn cu prinţesa Lianna de Fomalhaut!

Să se logodească cu această superbă prinţesă? Gordon rămase perplex. Uite la ce făceau aluzie Jal Arn şi Corbulo! Însă el nu are dreptul! El nu e Zurt Arn...

– la mîna! mîrîi împăratul. Sau poate te-ai ţicnit definitiv?

Gordon simţi în palma sa degetele subţiri ale fetei, împodobite cu inele. Arn Abbas se dădu la o parte mulţumit. Gordon nu putea să se mişte din loc. Lianna îi zîmbi dulce, nefiresc.

– Conduceţi-mă la locurile noastre, şopti ca repede, ca să se poată aşeza toată lumea.

Gordon îşi dădu seama că toţi cei prezenţi în Sala Stelelor erau cu ochii pe ei. Conduse cu stîngăcie fata la masă şi luă loc lîngă ea. Răsună din nou muzica lină.

Lianna îl privea, cu sprîncenele uşor ridicate. Ochii ei deveniră întunecaţi.

– Comportamentul dumneavoastră dă prilej de vorbe. Vă prezentaţi nenatural!

Gordon se stăpîni cu greu. Trebuie să-şi joace rolul. El va găsi totuşi posibilitatea de a se întoarce pe Pămînt şi să facă schimbul de corpuri cu adevăratul Zurt Arn pînă în ziua nunţii. În această clipă însă ea aşteaptă ca el să fie un mire înfocat. Fie şi aşa! Nu e vina lui că e o înşelăciune.

– Lianna, toată lumea vă admiră, încît nimeni nu mă mai ia în seamă.

În ochii limpezi ai fetei se citea mirarea.

– Niciodată nu v-am văzut astfel, Zurt.

– Înseamnă că sunt un alt Zurt Arn, rîse Gordon. Cu totul alt om!

Spuse adevărul, adevăr pe care îl ştia numai el.

Sărbătoarea continua. Lume pestriţă, fast şi vuiet de voci. Sakva băută de Gordon îi spulberă ultimele urme de nelinişte. Pare-se că şi-a dorit aventuri? Acum are tot ce nici n-a visat cineva din timpul lui. Şi chiar dacă va fi să moară, nu rămîne oare în cîştig? N-a meritat să-şi expună pericolului viaţa, ca să stea în Sala Stelelor de pe Troon, împreună cu stăpînii marilor regate cosmice, alături de o prinţesă stelară?

Alături de Corbulo şedea la masă un tînăr frumos, cu faţa roşie, pe nume Sat Shamar.

suveranul aliat al regatului Steaua Polară, cum a aflat mai tîrziu Gordon, care trînti cupa pe masă.

– Numai să încerce să ne atace! Cu cît mai curînd, cu atît mai bine! exclamă el. E timpul să-i dăm o lecţie acestui Shorr Khan!

Amiralul îl privi ironic.

– E timpul, Înălţimea Voastră. Dar cîte nave de război poate da Steaua Polară flotei noastre?

– Mă tem că de tot cîteva sute, se pierdu Sat Shamar. În schimb sunt foarte bune!

Această discuţie fu auzită probabil şi de Arn Abbas, care şedea într-un jilţ asemănător cu un tron.

– Poporul de pe Steaua Polară îşi va demonstra devotamentul faţă de Imperiu. N-am nici o îndoială, tună el. La fel şi Fomalhautul, Lebăda, Lira şi alţi aliaţi ai noştri.

– Dacă nu ne vor da de gol baronii de pe Hercule, îi ţinu tonul Sat Shamar, n-avem de ce ne teme de Nor!

Gordon văzu că privirile celor prezenţi erau îndreptate înspre doi oameni, care şedeau în capătul îndepărtat al mesei. Unul din ei era un bătrîn cu ochi de gheaţă, celălalt – un tînăr cu alură de atlet. Pe mantiile lor sclipeau emblemele Constelaţiei Hercule.

– Confederaţia baronilor îşi respectă obligaţiile, spuse cu răceală bătrînul. Dar în ce priveşte chestiunea în cauză, nu au fost luate nici un fel de angajamente.

Faţa masivă a lui Arn Abbas se făcu neagră de nemulţumire, însă Ort Bodmer, consilierul principal, adresîndu-se bătrînului baron, zise împăciuitor:

– Toţi cei prezenţi aici respectă independenţa marilor baroni. Suntem siguri că nu veţi merge la nici o înţelegere cu tiranul.

Ceva mai tîrziu Arn Abbas se ridică de la masă. Mulţimea de oaspeţi începu să iasă din Sala Stelelor. Curtenii se dădură la o parte în faţa lui Gordon şi a Liannei. Fata le zîmbea la toţi, cu mulţi dintre ei intra în vorbă, avea o stăpînire de sine excelentă. Gordon doar dădea din cap nepăsător răspunzînd la felicitări şi salutări. Posibilele gafe nu-l deranjau, cuprins de o nepăsare totală şi o căldură nefirească în corp.

Sakva era într-adevăr o băutură miraculoasă! Păcat că nu va putea lua puţină sakva în timpul său...

Îşi dădu seama că el şi Lianna stăteau în pragul imensei săli. O lumină vrăjită venea de la cometele în flăcări care străbăteau încet cerul artificial. Aici dansau sute de perechi în acordurile muzicii captivante a unei orchestre invizibile.

Gordon fu frapat de mişcările line, incredibile, ale dansatorilor. Părea că plutesc în aer. Se dumeri că sala era dotată cu antigravitatori, care micşorau greutatea corpului. Era clar că nu va izbuti să repete nici o figură din acest dans aerian.

– Din cîte ştiu, nu sunteţi cine ştie ce mare dansator, spuse Lianna, să mergem mai bine în livadă.

Evident, adevăratul Zurt Arn, savantul solitar, astfel şi trebuia să fie! Cu atît mai bine.

– Să mergem, rîse Gordon. Credeţi-mă, dansez şi mai oribil decît vă închipuiţi.

Lianna îl privi îngrijorată.

– Aţi băut prea mult în timpul sărbătorii. Mai înainte nu am văzut să vă placă sakva.

Gordon dădu din umeri.

– Am gustat-o pentru prima dată în viaţa mea.

Ieşiră în livadă, şi nu-şi ascunse un strigăt de încîntare. Tufarii şi pomii erau de cele mai diverse culori aprinse – roşii-rubinii, verzi, ca smaraldul, albaştri ca peruzeaua. O boare de vînt purta aroma lor îmbătătoare. Mai tîrziu Gordon a aflat că patria acestor flori erau planetele radioactive ale stelei îndepărtate Ahernar.

În spatele livezii se ridicau spre stele terasele palatului gigantic. Jur-împrejur se legănau ritmic flori luminiscente. Trei luni străluceau la zenit, întregind un tablou feeric.

– Cîtă frumuseţe! şopti ca vrăjit Gordon.

– Îmi place nespus de mult această livadă, spuse Lianna. Dar la noi, în regatul Fomalhaut, există planete nepopulate, care sunt mult mai frumoase!

Ochii ei străluceau şi el observă pentru prima dată emoţia de pe faţa ei încîntătoare.

– Lumi minunate, virgine, făcute parcă din lumină vie! O să le vedeţi în curînd...

Ea îl privea de sus în jos şi părul ei de aur sclipea la lumina slabă aidoma unei coroane.

Gordon o sărută. Mijlocul Liannei era mlădios, buzele – ameţitor de dulci. «Sunt un impostor nerușinat! se gîndi Gordon. O sărut nu pentru că joc rolul prinţului, ci de aceea că

îmi place!»

Lianna se rupse din îmbrăţişarea lui. Ochii ei erau măriţi de uimire.

– De ce-aţi făcut aceasta, Zurt?

– Ce vă miră? protestă Gordon, încă simţind gustul admirabil al gurii ei.

– Mai înainte nu aţi făcut aceasta! exclamă Lianna! Doar ştim prea bine că logodna noastră nu-i decît un simplu act politic.

Cuvintele spuse de ea fură ca un duş rece, făcînd să-i dispară ameţeala provocată de sakva. Comise o gafă îngrozitoare! Nu putuse oare să-şi dea seama că nici Zurt, nici Lianna nu şi-au dorit această căsnicie? Amîndoi sunt doar simpli pioni în marele joc al diplomaţiei galactice. Acum trebuia să repare greşeala şi cît mai repede.

Fata încă îl privea cu stupefacţie.

– Nu pricep cum aţi putut să faceţi una ca asta. Parcă ne-am înţeles să fim doar prieteni.

Gordon, complet derutat, putu doar să născocească unica motivare care, printre altele, nu era departe de adevăr.

– Sunteţi atît de frumoasă, Lianna. Nu pot să mă stăpînesc. Îmi pare că încep să mă îndrăgostesc de dumneata...

Faţa Liannei deveni aspră, vocea ei trăda o furie abia reţinută.

– Dar cum rămîne cu Mern?

Mern? Gordon auzise acest nume de la Jal Arn. Însă numele nu-i spunea nimic. Nu avea nici cea mai mică informaţie în această privinţă.

– Mi se pare că am băut prea multă sakva, bolmoji el zăpăcit. Simţi o uşurare cînd văzu îndreptîndu-se spre livadă un grup de oameni veseli. Dar pe tot parcursul serii, văzu nu o singură dată că Lianna îl privea atentă şi mirată cu ochii ei cenuşii.

Cînd oaspeţii s-au împrăştiat şi ei s-au despărţit, Gordon, întorcîndu-se în odăile sale, îşi şterse fruntea. O zi formidabilă! Trecuse prin toate, prin ce putea să treacă un muritor de rînd.

7. PRINŢESA STELARĂ

În această seară Gordon îmbrăţişa pentru a doua oară o fată, care îl lua drept Zurt Arn. Dar frumoasa tînără, cu părul de culoare închisă se deosebea vădit de mîndra prinţesă Lianna.

De gura lui se lipiră nişte buze fierbinţi. De faţa lui se atingea părul mătăsos şi parfumat. Un impuls de moment îl făcu pe Gordon să strîngă mai tare corpul mlădios.

Apoi o depărtă puţin de la sine. Îl privea o faţă încîntătoare, gingaşă şi drăguţă.

– Nu mi-ai spus că te-ai întors pe Troon, îl mustră ea. Te-am văzut abia doar la Sărbătoare.

– Nu am avut timp, spuse nesigur Gordon. Eu...

Ea îi zîmbi dulce, fără să-şi ia mîinile de pe umerii lui.

– E în regulă, Zurt. Am venit aici îndată după ospăţ şi te-am aşteptat... Ea se lipi iarăşi de el. În orice caz, vom fi cîteva nopţi împreună.

Gordon se fîstici. I-a venit greu chiar şi pînă în acest moment. Dar mîte acum... Cine să fie această fată? În minte îi veni numele pomenit de Jal Arn şi Lianna.

– Mern...

– Da, Zurt?

Ghicise numele şi aceasta însemna deja ceva. Gordon încerca să găsească o ieşire din această situaţie încurcată. Se aşeză şi Mern îşi făcu tot atunci loc pe genunchii lui.

– Ascultă, Mern, începu el tulburat. N-ar trebui să rămîi aici. Dacă te vede cineva ieşind de la mine?

În ochii albaştri ai lui Mern apăru mirarea.

– Ei şi? Doar sunt soţia ta.

Soţia? Pentru a cîta oară în ziua aceasta gîndurile lui Gordon se încurcară. Cum poate, în numele Cerului, să joace rolul prinţului, fără să ştie măcar ceva despre el? De ce nimeni nu l-a prevenit pe Gordon despre aşa ceva?

Şi deodată Gordon se dumeri. Nici nu fusese nevoie să fie iniţiat în toate acestea. Nimeni n-a putut presupune că Gordon va părăsi Pămîntul şi va zbura pe Troon. Sosirea trimişilor lui Shorr Khan a stricat toate planurile şi a dus la această încurcătură oribilă.

Mern îşi ascunse faţa în pieptul lui şi conti-

nuă tînguitor:

— Chiar dacă nu sunt soţia ta oficială, ce se schimbă? Doar toţi cunosc acest lucru.

Deci, asta-i la mijloc! Pentru un moment Gordon fu cuprins de furie. Zurt Arn avea relaţii tăinuite cu acest copil şi în acelaşi timp se pregătea de căsătoria diplomatică cu Lianna!..

Pe de altă parte... Lui Gordon îi trecu furia. Alianţa cu Lianna — e o mişcare politică. Şi Zurt, şi Lianna erau conştienţi de acest lucru. Aceasta doar ştia despre Mern şi n-avea nici o obiecţie. Cum ar putea fi acuzat prinţul, pentru faptul că îşi dorea fericirea cu aceea pe care o iubeşte?

Dintr-o dată Gordon înţelese că Mern vede în el soţul iubitor şi că are de gînd să-şi petreacă noaptea cu el!

El o dădu jos de pe genunchii lui şi se ridică.

— Mern, va trebui să te duci. În apropiatele cîteva săptămîni trebuie să eviţi societatea mea.

Faţa drăguţă a lui Mern păli.

— Ce spui, Zurt?

Gordon căuta cu febrilitate să argumenteze.

— Nu-ţi fă inimă rea. Să ştii că nu e din motivul că nu te mai iubesc.

Ochii ei albaştri se împlură cu lacrimi.

— Din cauza Liannei! Am observat că-i făceai curte!

De durere faţa ei se făcu şi mai copilăroasă. Gordon îşi blestemă situaţia încurcată. Vedea cît de tare o răneşte pe această copilă.

Îi luă faţa în palme.

— Crede-mă, Zurt Arn, te iubeşte ca şi mai înainte. Sentimentele lui nu s-au schimbat deloc.

Mern îl asculta. Înţelegea că acesta vorbeşte serios şi se calmă puţin.

— Atunci, care este motivul?..

Gordon avea pregătită deja explicaţia.

— Nu putem să ne întîlnim din cauza Liannei, dar nu din motiv că o iubesc, continuă el. Ştii doar că această alianţă este necesară pentru a avea sprijinul Fomalhautului în războiul apropiat cu Norul.

Mern încuviinţă.

— Ştiu, mi-ai mai spus acest lucru. Totuşi, nu înţeleg ce legătură are aceasta cu relaţiile noastre? Mi-ai spus că dumneata şi Lianna aţi convenit ca totul să fie doar o formalitate.

— Aşa este, dar anume acum trebuie să fim deosebit de precauţi, îi explică Gordon. Troonul este invadat de spionii lui Shorr Khan. Dacă vor afla de tine, căsnicia cu prinţesa poate să nu aibă loc, stricîndu-se alianţa dintre Imperiu şi Fomalhaut.

Faţa gingaşă a lui Mern arăta înţelegere.

— Da, Zurt, dar oare într-adevăr trebuie să nu ne întîlnim?

— În următoarele săptămîni doar în prezenţa oamenilor, răspunse cu hotărîre Gordon. Apoi voi părăsi Troonul pentru puţin timp. Îţi promit: cînd voi reveni, între noi totul va fi ca şi înainte.

Gordon credea în vorbele sale. Va ajunge pe Pămînt şi va face transferul invers. Şi atunci pe Troon va reveni adevăratul Zurt Arn...

Vorbele lui o liniştiră pe Mern, dar nu o şi înveseliră. Ea îşi puse pelerina neagră, se ridică în vîrful degetelor şi îl sărută.

— Noapte bună, Zurt.

Gordon răspunse la sărut fără afecţiune, dar cu gingăşie şi tristeţe. Înţelese de ce Zurt o iubeşte pe această femeie micuţă, care semăna cu un copil.

Ochii lui Mern se dilatară plini de mirare.

— Parcă n-ai fi tu, şopti ea. Nu pricep...

Ea ieşi.

Gordon se culcă în dormitorul micuţ, dar nu putu să adoarmă mult timp. Nervii îi erau încordaţi ca nişte otgoane de oţel. Abia peste cîteva minute, cît timp stătu culcat, privind lumina lunilor ce se revărsa în odaie, încordarea îi slăbi puţin.

Îşi dorea din tot sufletul un singur lucru — cît mai repede posibil să iasă din acest joc! Mai mult timp el nu poate să poarte această mască străină — a unui personaj dintre cele mai importante, implicate în conflictul gata să izbucnească între marile regate stelare. Dar ce putea să facă? Cum ar putea să se întoarcă pe Pămînt pentru a face schimb de corpuri cu Zurt Arn?..

Trezindu-se în zori, Gordon văzu lîngă aşternutul său un servitor cu pielea albastră, originar de pe Vega.

— Prinţesa Lianna vă invită să luaţi micul dejun, prinţe, îl anunţă acesta.

Gordon fu întrucîtva contrariat. Care poate fi motivul acestei invitaţii? Bănuieşte ea oare ceva? Imposibil. Şi totuşi...

Făcu un duş într-o cabină de sticlă, apăsînd la întîmplare nişte butoane şi descoperi că poate obţine apă cu săpun, sărată sau aromatizată, avînd orice temperatură dorită, şi care se ridica

gîlgîind pînă la bărbie. Servitorul îi aduse haina şi o pelerină albă de mătase. Gordon se îmbrăcă şi merse în odăile Liannei.

Parcurse şirul lung de odăi din palat, vopsite în culori gingaşe şi ajunse pe o terasă spaţioasă, inundată de flori şi de unde se deschidea priveliştea Troonului. Fu întîmpinat de Lianna, care semăna cu un băieţel în pijamaua ei albastră.

– Am poruncit să se aducă micul dejun aici, spuse ea. Aţi venit la timp. Vom asculta o muzică matinală.

Gordon observă cu mirare în privirea Liannei o uşoară sfiiciune, atunci cînd ea îl servi cu bucate alese şi cu o băutură cu totul neobişnuită. În această clipă nu semăna deloc cu mîndra prinţesă de ascară. Ce să fie oare această muzică matinală? Probabil este încă un lucru pe care trebuia să-l afle.

– Începe, spuse Lianna. O auziţi?

Sus de tot, deasupra oraşului, se înălţau piscurile Munţilor de Cristal. Dinspre aceşti munţi măreţi, cu vîrfuri insurmontabile, veneau sunete vibrante, neobişnuit de clare. Furtuna muzicală se înteţea! Pe fundalul acestui vîrtej de sunete ca de clopoţei, se auzeau note angelice în arpegiu.

Gordon înţelese că sunetele se năşteau în urma dilatării rocilor de cristal, încălzite de razele Canopusului. Astrul alb se ridica tot mai sus şi el asculta ca vrăjit cum muzica se transforma într-un forte sonor, apoi era întreruptă de un acord ce vibră timp îndelungat.

El îşi trase respiraţia.

– Niciodată n-am auzit ceva mai splendid.

– Dar aţi auzit-o de nenumărate ori! fu mirată Lianna. Ei se apropiară de balustrada terasei. Apropo, de ce aţi îndepărtat-o ieri pe Mern?

Gordon tresări.

– De unde ştiţi?

– În acest palat nu există secrete, rîse încet Lianna. Să n-aveţi nici o îndoială, în această clipă toată lumea stă şi discută faptul că luăm micul dejun împreună. Poate v-aţi certat? Şi adăugă roşind: bineînţeles că n-ar trebui să mă intereseze...

– Lianna, nu trebuie să spuneţi asta! ripostă cu înflăcărare Gordon. Eu... Îşi curmă vorba. Nu putea că continue, nu putea să spună adevărul, cu toate că dorea acest lucru din tot sufletul şi cu toată inima. Mern era fermecătoare, dar gîndul îi era mereu la Lianna.

Ea îl privi nu ştiu cum intrigată.

– Nu vă înţeleg, Zurt, spuse ea gînditoare. Tăcu o clipă apoi continuă: Mie nu-mi plac deloc reticenţele, Zurt, întotdeauna spun ce ştiu în faţă: Spuneţi-mi, aţi fost sincer ascară, cînd m-aţi sărutat?

Inima lui Gordon tresări.

– Da, Lianna!

Ochii ei cenuşii îl priveau cu seriozitate şi întrebător.

– Cît ar fi de straniu, dar am şi eu aceeaşi impresie. Şi totuşi, nu pot să cred...

Ea îi puse maiestuos mîinile pe umeri. Chiar dacă totul în jur s-ar fi dărîmat, Gordon nu s-ar fi reţinut. Din nou îi simţi corpul mlădios, atingerea gurii gingaşe.

– Zurt, parcă sunteţi altul! şopti Lianna, repetînd involuntar cuvintele de ascară, rostite de Mern. Sunt gata să cred că mă iubiţi...

– Vă iubesc, Lianna! răbufni Gordon. Din prima clipă cum v-am văzut!

– Şi o veţi părăsi pe Mern?

Gordon tresări. Doamne, ce face el? Doar adevăratul Zurt Arn o iubeşte pe Mern la infinit.

8. SPIONUL DIN NOR

Salvarea temporară din situaţia desperată veni în persoana unui şambelan, care intră timid pe uşa terasei. Făcu o plecăciune.

– Prinţe, tatăl dumneavoastră vă roagă să veniţi la castel împreună cu prinţesa Lianna.

Gordon fu bucuros că se ivise posibilitatea de a evita continuarea discuţiei.

– Acum venim, a spus el. I se păru că Lianna aştepta de la el cu totul altceva, dar el nu-i putu spune nimic. Nu putea să-i spună cît de mult o iubeşte. Doar adevăratul Zurt Arn, întorcîndu-se, va nega totul.

L-au urmat în tăcere pe şambelan, lunecînd pe covorul mobil spre cel mai înalt turn din

palat. După pereții străvezii ai odăii se deschidea priveliștea mărcată a Munților de Cristal și a oceanului. Arn Abbas se plimba agitat dintr-o parte în alta, figura sa impunătoare exprima autoritarism. Erau de față consilierul principal Ort Bodmer și Jal Arn.

– Zurt, chestiunea vă privește pe tine și pe Lianna, îi spuse lui Gordon din prag împăratul. Criza în relațiile cu Liga se aprofundează. Shorr Khan și-a rechemat în Nor toate navele. Am impresia că baronii de pe Hercule stau la cumpănă. Am discutat aseară, după ospăț, cu Zo Rizale. El mi-a spus că baronii nu se pot bizui în întregime pe alianța cu Imperiul. Ei sunt alarmați de zvonurile cum că Shorr Khan ar avea o armă nouă de mare putere. Fața masivă a lui Arn Abbas se întunecă. Nu cred, însă, că Zo Rizale reprezintă părerea tuturor baronilor. Ei pot sta la cumpănă, dar nu doresc victoria Norului. Trebuie determinați să se alieze definitiv cu noi. Vreau să te trimit în acest scop pe tine, Zurt.

– Pe mine? tresări Gordon. Dar nu voi putea face față unei asemenea misiuni!

– Dar atunci cine, prințe? a întrebat Ort Bodmer. Fiul împăratului – iată care e cel mai nimerit ambasador.

– Hai să nu ne certăm, îl întrerupse Arn Abbas. Vei zbura, îți place aceasta sau nu.

Gordon se pierdu: el să plece în calitate de ambasador la puternicii baroni din Constelația Hercule? Este posibil oare așa ceva?

Deodată își văzu șansa. În drum ar putea să facă o escală pe Pământ și să facă schimb de corpuri cu Zurt Arn! Dacă va reuși...

– Prin urmare, continuă Arn Abbas, data căsătoriei tale cu Lianna trebuie schimbată. Ea trebuie să aibă loc pînă la plecare – tu vei zbura peste o săptămînă.

Gordon simți că se prăbușește în hău. După calculele lui, avea timp berechet, dar acum...

– Oare e cazul să ne grăbim? încercă el să protesteze.

– Desigur, încuviință Arn Abbas. Regatele de la vest sunt de o mare importanță pentru noi. În calitate de soț al prințesei de Fomalhaut vei avea o mare influență asupra baronilor.

Lianna se uită la Gordon:

– Dar poate că prințul are unele obiecții?

– Obiecții? exclamă înfuriat Arn Abbas. Ce fel de obiecții, dracul să-l ia, mai poate avea?

Gordon văzu că o rezistență fățișă e sortită eșecului. Trebuia să cîștige timp și să continue mascarada. Bineînțeles, va găsi o ieșire din situație, dar pentru aceasta avea nevoie de timp. El spuse:

– Dacă Lianna nu-e împotrivă, sunt și eu de acord.

– Perfect, încheie Arn Abbas. Termenul este redus, dar regii vor reuși să se adune. Împreună cu Bodmer voi face textul invitației. Ceilalți sunt liberi.

Gordon fu bucuros, cînd ieși însoțit de Jal Arn – în această clipă nu dorea deloc să rămînă în doi cu Lianna.

Următoarele cîteva zile i s-au părut cu totul ireale. Palatul și capitala vuiau de pregătiri. Peste tot umblau de ici colo mulțime de slugi. În fiecare zi corăbii cosmice rapide aduceau noi și noi oaspeți din cele mai îndepărtate colțuri ale Galaxiei.

Cu Lianna se vedea doar seara, în timpul meselor pompoase, iar cu Mern – doar de la distanță. Timpul se scurgea, dar o ieșire din fantastica încurcătură el nu găsea.

Nu putea să spună adevărul, nu putea să calce jurămîntul dat lui Zurt Arn. Ce ar mai fi putut face? Își încorda mințile, dar nu găsea nici o rezolvare. Iar timpul trecea.

Cu o seară înainte de data fixată în Sala Stelelor avu loc o mare recepție dată în cinstea regilor și demnitarilor, veniți la nuntă din toată Galaxia. Gordon și Lianna se aflau pe un podium între Arn Abbas și Jal. Prințul moștenitor era împreună cu preafrumoasa sa soție Zorah. Mai în spate se găseau înalții demnitari – amiralul Corbulo, Ort Bodmer și alții.

Lui John Gordon i se părea că are un vis straniu. Asistența era strălucitoare, șambelanii anunțau nume ilustre, titluri pompoase, funcționau camerele de luat vederi – o întreagă Galaxie era acum în fața televizoarelor... Acum se va trezi și va fi din nou în secolul său, secolul XX...

– Regele constelației Lebăda! răsunau ritmic anunțurile șambelanilor – Regele de Lira!

Aceștia treceau pe dinaintea lui Gordon – un val confuz, neclar de fețe și voci. Pe unii îi cunoștea: Zo Rizale din Constelația Hercule, tînărul Sat Shamar de pe Steaua Polară...

– Regele-Regent de Casiopeea! Grafii Frontierelor Cosmosului Exterior!

Cu timpul titlurile deveneau tot mai modeste. Printre ultimii s-a apropiat un căpitan smolit care, în timp ce făcea plecăciunea, îi întinse o casetă cu raţiograme.

– O mică doleanţă din partea escadrilei mele, şopti el. Sper că Înălţimea Sa o va asculta.

– Bine, zise Gordon.

Fu întrerupt brusc de amiralul Corbulo. Căruntul comandant al flotei privi cu atenţie însemnele olîţerului smolit şi deodată făcu un pas înainte.

– Nimeni din escadrila dumneavoastră nu trebuie să fie în acest moment mai aproape de Vega, spuse el răspicat. Numele dumneavoastră şi numărul de înmatriculare al detaşamentului!

Căpitanul păli la faţă, se retrase, băgînd mîna în buzunarul scurtei sale.

– E un spion, un ucigaş, strigă Corbulo. Ardeţi-l!

Căpitanul scoase un pistol-automat. Gordon o acoperi cu corpul său pe Lianna, dar la ordinul lui Corbulo, din meterezele ascunse în tavanul Sălii Stelelor deja ţîşniră gloanţe atomice, intrară în corpul spionului şi explodară. Omul căzu secerat la podea – cadavrul era sfîrtecat şi carbonizat.

Mulţimea intră în panică, se auziră strigăte de spaimă. În acest vacarm tună vocea lui Arn Abbas:

– Nu vă temeţi! Graţie vigilenţei lui Corbulo şi a pazei noastre spionul a fost răpus! Luaţi de aici cadavrul, ordonă împăratul. Zurt şi Jal, veniţi cu mine. Corbulo, porunciţi să fie trecută caseta la raze, ar putea fi o bombă. Lianna, calmaţi oaspeţii.

Gordon îl urmă pe împărat într-o odaie alăturată, unde fu adus şi cadavrul. Jal Arn se aplecă deasupra corpului neînsufleţit, dădu la o parte tunica arsă. Trunchiul sfîrtecat nu era smolit, ci avea o nuanţă straniu de palidă.

– E un norist! Un agent deghizat al lui Shorr Khan! strigă Arn Abbas. E un spion al Ligii, cum şi mi-am închipuit!

– De ce a venit aici? murmură îngrijorat Jal. Nu pare a fi un atentat – el a scos arma doar atunci cînd a fost descoperit.

– Să aşteptăm rezultatele de la raze, spuse suveranul. Iată că vine şi Corbulo.

Corbulo ţinea în mînă dispozitivul luat de la norist.

– E o casetă obişnuită, a anunţat el.

– Straniu! bolmoji Arn Abbas. Bine, atunci s-o ascultăm.

Caseta fu introdusă în aparatul de citire. Ea începu să se deruleze. Gordon simţi un impuls al curenţilor mentali amplificaţi, ce vibrau în conştiinţa sa. O voce clară, sonoră, se părea că vorbea chiar în interiorul capului său.

«Shorr Kann – către prinţul Zurt Arn. Din nefericire, planul nostru, elaborat mai înainte pentru a vă aduce în Nor, a fost dejucat de o patrulă imperială. Ca şi dumneavoastră, regret cele întîmplate. Acum noi facem un alt plan. Condiţiile înţelegerii noastre rămîn în vigoare. Îndată ce ne veţi dezvălui secretul Distrugătorului, vom ataca Imperiul şi dumneavoastră veţi fi declarat în mod public coguvernant, egal în drepturi cu mine. Nu întreprindeţi nici o acţiune activă şi aşteptaţi pînă cînd agenţii mei vor găsi o modalitate de a vă aduce la mine fără nici un risc».

9. ÎN ÎNCHISOAREA DE LA CURTE

La început aceste cuvinte i s-au părut lui Gordon lipsite de sens. Un mesaj de la Shorr Khan adresat lui Zurt Arn! Dar cînd îşi dădu seama de importanţa lor, îl cuprinse uimirea şi groaza. Văzu ochii turbaţi ai lui Arn Abbas.

– Pe Ceruri, propriul meu fiu e un trădător! strigă suveranul. Fiul meu conspirează în taină cu Norul!

– E un lais, pronunţă cu greu Gordon. Niciodată nu m-am văzut cu Shorr Khan şi niciodată nu am tratat cu el!

– Atunci de ce îţi trimite un asemenea mesaj? tună împăratul.

Gordon se agăţă de unica explicaţie posibilă.

– Probabil că el a presupus că mesajul va fi interceptat şi va semăna vrajbă. Alt motiv nu văd.

– Tată, tot ce e posibil, încuviinţă Jal Arn, pe faţa frumoasă a căruia se vedea o tulburare adîncă. E de neconceput ca Zurt să fie un trădător.

– Dar aceasta nu-i o explicaţie! se revoltă Arn Abbas. Khan nu e într-atît de prost ca să întreprindă ceva fără să obţină nimic. Doar spionul a fost demascat absolut întîmplător, atunci cînd Corbulo şi-a atras atenţia la semnele distinctive ale acestuia! Faţa împăratului se mohorî. Zurt, dacă ai vreo legătură cu Norul, provenienţa ta nu te salvează!

– Jur că sunt nevinovat! se revoltă Gordon. Nu am complotat cu nimeni! Jur pe toţi sfinţii, de ce aş trăda Imperiul?

– Eşti mezinul meu, spuse ursuz Arn Abbas. Ai putea să-l invidiezi pe Jal, astfel de lucruri s-au mai întîmplat. Pînă nu vom termina cercetările, vei sta închis în puşcăria curţii.

– Nu, nu-i corect aşa, protestă Jal.

Amiralul Corbulo îl susţinu:

– Măcar de ochii lumii, închideţi-l pe Zurt în odăile lui.

Arn Abbas îi fulgeră furios cu privirea:

– V-aţi ieşit amîndoi din minţi! Oare nu înţelegeţi că dacă Zurt e un trădător, el prezintă un pericol de moarte? El cunoaşte secretul Distrugătorului, pe care îl mai ştim doar eu şi Jal! Îndată ce Shorr Khan îl va avea, Norul va fi aici! Aceasta vreţi?

– Însă mîine e cununia, avem oaspeţi... îi aminti Jal.

– Anunţaţi că Zurt s-a îmbolnăvit, i-o tăie scurt suveranul. Corbulo, duceţi-l pe prinţ la închisoare. Răspundeţi de el.

Lui Gordon i se învîrtea capul. Să le spună adevărul, adevărul pur? Că el nu cunoaşte nici un fel de secrete, că el e John Gordon din secolul XX. În asemenea împrejurări puţin probabil că Zurt Arn ar mai avea ceva de obiectat...

Dar ce va obţine el, dacă va spune adevărul? Nimic. Nimeni nu va crede această poveste neverosimilă. Zurt Arn ţinea metoda sa de transfer într-un secret absolut şi nimeni nici nu bănuia că există o asemenea posibilitate. Vor crede că e o minciună sfruntată în încercarea de a se salva.

Gordon era deprimat. Fără să încerce să protesteze, el ieşi ascultător în urma amiralului Corbulo. În coridor, pe covorul ce-i ducea spre caturile de jos, acesta îi vorbi:

– Zurt, sunt absolut departe de gîndul că aţi fi un trădător. Sunt obligat să vă închid în celulă, dar puteţi fi convins – voi face totul pentru a vă elibera.

Susţinerea venită pe neaşteptate din partea bătrînului ofiţer îi dădu puţin curaj.

– Corbulo, jur, tot ce se întîmplă e o neînţelegere diabolică! Chiar poate să creadă tatăl meu că sunt cu adevărat un trădător?

– Amîndoi cunoaştem caracterul impulsiv al lui Arn Abbas, spuse, după o pauză, amiralul. Dar cînd se va mai potoli, am să-l fac să mă asculte.

Ei coborîră în subterană şi se apropiară de o uşă blindată masivă. Corbulo îndreptă o rază de lumină, ce ţîşni din inelul său, spre o gaură îngustă. Uşa lunecă într-o parte, deschizînd o celulă pătrată.

– Iată închisoarea palatului, Zurt. N-am crezut niciodată că voi fi nevoit să vă aduc aici. Dar nu desperaţi – vom face tot ce ne stă în puteri.

Gordon îi strînse mîna cu recunoştinţă. Uşa se închise cu zgomot.

În celulă se afla doar un singur pat cu o saltea subţire. Din perete ieşeau două robinete – unul pentru apă şi altul pentru lichid nutritiv. Pereţii, podeaua şi tavanul erau făcute în întregime din metal.

Gordon se aşeză. Speranţa abia ivită îi dispăru. Chiar dacă Corbulo şi Jal Arn îi dau crezare – cum ar putea să demonstreze nevinovăţia sa? Şi principalul, îi veni deodată în minte: şi dacă într-adevăr este vinovat? Dacă adevăratul Zurt Arn era în înţelegere cu Shorr Khan?

Gordon flutură din cap. Nu, aşa ceva este exclus. Zurt Arn este preocupat de ştiinţă şi nicidecum nu poate fi un complotist. Dacă ar fi fost pasionat de politică nu ar mai fi avut timp să cerceteze trecutul. Iar dacă Zurt nu era amestecat în complot, ce rost avea ca Shorr Khan să-i trimită caseta?

Gordon ceda. Întîmplarea era mai presus de înţelegerea sa. Trebuia să-şi dea seama de la bun început că ignoranţa sa îi va aduce fel de fel de nenorociri, dacă va încerca să joace rolul lui Zurt Arn. Se gîndi cu tristeţe la Lianna. Fără îndoială că ea ştia deja totul. Oare şi ea îl consideră trădător? Acest gînd îl aducea pe Gordon la desperare.

Apoi îl apucă apatia şi se cufundă într-un

somn adînc. A dormit mult, probabil o zi şi o noapte. Îl trezi zgomotul uşii care se deschidea. Sări în picioare, uitîndu-se neîncrezător la cei care intrară.

Unul dintre aceştia era Corbulo. Iar celălalt — tras ca prin inel, în costum negru...

— Lianna! exclamă Gordon. Ce căutaţi aici?

Ea s-a apropiat, palidă, cu ochi sclipitori şi i-a pus mîinile pe umeri.

— Zurt, mi-au spus de ce vă acuză tatăl dumneavoastră. Arn Abbas, probabil, şi-a ieşit din minţi!

Îi privi faţa cu nesaţ.

— Înseamnă că nu mă credeţi un trădător, Lianna?

— Ştiu că nu sunteţi un trădător! Am spus aceasta lui Arn Abbas, dar nici nu a vrut să mă asculte, prea înfuriat era...

Gordon se tulbură:

— Lianna, cel mai mult m-a chinuit gîndul că veţi crede în aiureala aceasta!

Corbulo ieşi înainte, faţa lui severă era serioasă.

— Nu avem timp pentru discuţii, prinţesă. Exact peste douăzeci de minute trebuie să plecaţi de aici împreună cu prinţul Zurt.

— Cu mine? repetă uimit Gordon. Nu aţi greşit?

Corbulo clătină din cap:

— Nu, Zurt, i-am expus prinţesei planul meu. Vreau să vă ajut să fugiţi de pe Troon.

Gordon avu un sentiment de căldură faţă de severul comandor.

— Corbulo, apreciez încrederea dumneavoastră. Dar oare e cazul să fug?

— Zurt, este necesar! Am crezut că îl voi putea înduplecа pe împărat. Din nefericire, în odăile dumneavoastră au mai găsit un mesaj din partea lui Shorr Khan.

Gordon rămase perplex.

— Sunt nişte falsuri! Le-au strecurat ca să mă nenorocească!

— Tot aşa cred şi eu, dar pe tatăl dumneavoastră ele l-au convins, spuse Corbulo. Cu dispoziţia pe care o are el acum ar fi în stare să vă execute neîntîrziat! Ce folos că mai tîrziu se va căi? Trebuie să părăsiţi Troonul, pînă cînd voi putea demonstra nevinovăţia dumneavoastră.

— Am cîntărit totul, Zurt, îl completă chiar atunci Lianna, Corbulo are un crucişător uşor şi un echipaj fidel, care aşteaptă pe cosmodrom. Corabia ne va duce în regatul meu de pe Fomalhaut. Acolo vom fi în afară oricărui pericol. Între timp Corbulo şi fratele dumneavoastră vor demonstra că sunteţi nevinovat

Gordon crezu că nu auzise bine.

— Aţi spus noi? Lianna, aveţi de gînd să fugiţi împreună cu mine? De ce?

Mîinile ei, gingaşe şi fierbinţi, îi cuprinseră gîtul şi buzele sale moi se lipiră de ale lui.

— Iată de ce, Zurt.

Capul i se învîrtea.

— Vreţi să spuneţi că mă iubiţi, Lianna?

— Da. Din acea seară, de la Sărbătoarea Lunilor, de atunci cînd m-aţi sărutat, şopti ea. Pînă atunci vă plăceam, dar numai atît. Acum însă sunteţi nu ştiu cum, altul...

Aflat la un pas de pieire, în tenebrele mohorîte ale castelului imperial, rupt de lumea şi epoca sa, Gordon simţea o nemaipomenită fericire. Conştiinţa pericolului de moarte trecu pe planul doi. Anume el, fie chiar şi sub o altă înfăţişare, cîştigase dragostea prinţesei stelelor. Ea, chiar de nu era conştientă de acest fapt, îl iubea nu pe Zurt Arn, ci pe dînsul — pe John Gordon!

10. EVADAREA ÎN NEANT

Taina era cît pe ce să iasă din gura lui Gordon. Dorea foarte mult să-i spună Liannei că el e Zurt Arn doar la aspect, iar în realitate este John Gordon din trecutul îndepărtat. Totuşi el nu putea să încalce jurămîntul dat. La ce bun cuvintele, dacă pînă la urmă el o va părăsi şi se va întoarce în timpul său? Ce supliciu se poate compara cu acesta? Să facă totul pentru ca să interpună jumătate de Univers şi două mii de secole între el şi singura fată pe care o iubeşte...

Gordon spuse evaziv:

— Lianna, n-ar trebui să zburaţi. E foarte

periculos.

Ea îl privi cu ochi scînteietori:

— Fata regilor stelelor să aibă frică de pericole?! Nu, Zurt, vom zbura împreună. Trebuie să înţelegeţi că tatăl dumneavoastră nu va recurge la forţă, dacă veţi fi cu mine pe Fomalhaut. Imperiul are nevoie de aliaţi şi ce rost are să se certe cu poporul meu?..

Gîndurile lui Gordon roiau ca nebune. Poate că va avea şansa să ajungă pe Pămînt! Evadînd de pe Troon, va găsi o modalitate de a-i convinge pe oamenii lui Corbulo. Ei îl vor duce pe Pămînt, în laborator. Fără ca să afle Lianna, va face schimbul invers cu prinţul. Iar adevăratul Zurt Arn cumva îşi va dovedi nevinovăţia.

Corbulo se apropie din nou de ei. Pe faţa lui aspră se citea neliniştea.

— Nu trebuie să mai zăbovim! Schimbul gărzii este unica noastră şansă!

Lianna îl apucă pe Gordon de mînă şi-l duse spre ieşire. Corbulo deschise uşa masivă. Coridorul era prost luminat şi pustiu.

— Vom merge printr-un braţ mai puţin cunoscut al tunelului, lămuri în grabă Corbulo. Acolo ne aşteaptă unul dintre cei mai devotaţi ofiţeri ai mei.

În coridor era linişte. Bolta ermetică nu lăsa să pătrundă nici un sunet din uriaşa clădire, aflată undeva deasupra. În sfîrşit fugarii ajunseră în vestibulul unui braţ al drumului subteran. În tunel era un vagon, alături de care stătea un bărbat îmbrăcat în uniforma flotei cosmice.

— Tern Eldred, comandantul crucişătorului, care vă va duce pînă pe Fomalhaut, îl prezentă Corbulo. Este omul meu de încredere.

Eldred era originar din sistemul solar Sirius, aceasta o demonstra culoarea de un verde pal al pielii lui. Arăta ca un adevărat lup cosmic, însă pe faţa lui apăru un zîmbet, cînd făcu o plecăciune către Gordon şi Lianna.

— Prinţe Zurt, prinţesă, am marea onoare. Amiralul Corbulo m-a iniţiat în toate subtilităţile misiunii. Puteţi avea încredere în oamenii mei, vă vom duce exact la punctul de destinaţie.

— Poate totuşi, nu merită... ezită Gordon. Fuga noastră poate fi tratată greşit...

— E unica ieşire din situaţie! i-o tăie Corbulo. Am nevoie de timp ca să adun dovezi pentru a demonstra nevinovăţia dumneavoastră şi să le prezint lui Arn Abbas. În caz contrar el va porunci să vă împuşte ca pe un trădător.

Gordon mai mult nu protestă. Principalul motiv îl cunoştea doar el: fuga în cosmos îi va permite să se întoarcă pe Pămînt.

Lianna îi spuse cu căldură amiralului:

— Vă sacrificaţi foarte mult pentru noi. Nu voi uita acest lucru niciodată.

Gordon şi Corbulo îşi strînseră mîinile la despărţire. Tern Eldred apăsă manivela şi vagonul porni prin tunelul întunecos.

— Totul e calculat pînă în ultima secundă, prinţe. Nava mea «Marcab» ne aşteaptă într-un doc separat. Oficial plecăm într-un zbor de patrulare.

— Vă expuneţi pericolului, căpitane, spuse Gordon.

Siriusianul zîmbi:

— Amiralul Corbulo îmi este ca un tată. Nu pot să nu îndreptăţesc încrederea pe care mi-a acordat-o mie şi oamenilor mei.

Vagonul îşi încetini mersul şi se opri pe un peron nu prea mare, unde au fost întîmpinaţi de doi ofiţeri înarmaţi cu arme automate. Fugarii ieşiră din vagon. Eldred îi conduse la un covor mobil.

— Acoperiţi-vă feţele cu pelerinele, îi preîntîmpină el. Veţi fi în siguranţă doar la bordul lui «Marcab».

Ieşiră la suprafaţă la marginea cosmoportului. Era noapte, în lumina caldă a două luni de aur sclipeau corăbii masive, macarale, vehicule. În docuri, dominînd orice altceva prin dimensiunile lor, se vedeau în întuneric uriaşele nave de război. Urmîndu-l grăbit pe Eldred şi trecînd pe lîngă una din nave, Gordon observă gurile plate ale tunurilor atomice, profilîndu-se pe fundalul cerului înstelat.

Siriusianul îi opri cu un gest pe însoţitorii lui — înaintea lor treceau nişte oameni. Stînd în întuneric, Gordon simţi că degetele Liannei îi strînse mîna.

Apoi Eldred le făcu semn să meargă mai departe.

— Trebuie să ne grăbim! Întîrziem!

Silueta masivă în formă de peşte a lui «Marcab» apăru în faţa lor la lumina aurie a lunilor. Hublourile erau luminate, de la pupă se auzea vuietul înfundat al generatoarelor. Deodată liniştea fu spartă de urletul sirenelor.

Din difuzoarele cosmoportului se auzi o voce răguşită, tulburată:

— Alarmă pentru tot personalul de zbor! Arn Abbas a fost omorît!

Gordon înmărmuri în pragul tambuchiului, strîngînd cu putere palma Liannei.

Vocea continua:

— Să fie găsit şi arestat imediat prinţul Zurt! Imediat!

Uriaşul port cosmic era în alertă. Sirenele urlau asurzitor, vocea din difuzor repeta iarăşi şi iarăşi anunţul groaznic. Băteau clopote, oamenii alergau şi strigau.

În depărtare, dinspre sud, deasupra turnurilor oraşului, îşi luau zborul spre cerul nocturn unul după altul avioane de vînătoare. Tern Eldred îi apucă de mîini pe Gordon şi Lianna.

— Grăbiţi-vă, prinţe! Vă salvează doar decolarea imediată!

— Să fug şi să se creadă că l-am ucis pe Arn Abbas? exclamă Gordon. Nu! Ne întoarcem la palat!

— Să ne întoarcem, îl susţinu Lianna, albă ca varul. Moartea lui Arn Abbas va zgudui întreg Imperiul.

Gordon porni spre scară. Faţa verde a lui Tern Eldred se crispă şi el scoase din buzunar un beţişor de sticlă. Acesta avea în vîrf o semilună din sticlă, capetele ei fiind de metal.

— Zurt, e un paralizator! Feriţi-vă! strigă Lianna. Capetele semilunii atinseră bărbia lui Gordon. Avu impresia că-i trecu un fulger prin creier. Simţi cum cade, pierzîndu-şi conştiinţa.

Întunericul dură o veşnicie, apoi undeva se zări lumină. Gordon simţi sub el o suprafaţă solidă şi netedă. Auzea un vuiet constant, deprimant.

Gordon se forţă să deschidă ochii. Zăcea pe un pat într-o cabină mică. Pe un alt pat stătea culcată, cu ochii închişi, Lianna. Printr-un hublou rotund se vedeau sclipind stelele. Gordon înţelese că vuietul venea de la puternicile turbine atomice. «Marcab» străbătea în plină viteză vidul galactic.

Lianna făcu o mişcare. Gordon izbuti să se scoale şi se apropie de ea. Îi masă faţa pînă cînd aceasta deschise ochii. Fata îşi reveni imediat.

— Tatăl dumneavoastră a fost omorît! îşi aminti ea. Iar pe Troon cred că e fapta dumneavoastră!

— Trebuie să ne întoarcem, încaviinţă Gordon. Îl vom convinge pe Tern Eldred să zboare înapoi.

Ajunse cu greu la uşă şi trase de mîner. Uşa rămase închisă. Era încuiată.

Vocea Liannei îl făcu să se întoarcă. Fata stătea lîngă hublou. Faţa ei era schimbată.

— Veniţi încoace, Zurt.

El se apropie. Camera era situată în partea unde se afla prora, iar arcuirea bordului permitea să se vadă direcţia de zbor.

— Ei nu zboară spre Fomalhaut! exclamă Lianna. Tern Eldred ne-a minţit!

Gordon privea bolta cu stele sclipitoare, fără să înţeleagă ceva.

— Priviţi mai la vest de Constelaţia Orion, şopti Lianna.

Gordon privi în direcţia arătată de ea. Departe, în faţă, se vedea o pată neagră. Mohorîtă, sinistră, de parcă înghiţise o parte din spaţiu.

— Pe noi ne duc în Nor! Zurt, aceasta e un complot al lui Shorr Khan!

Norul! Imperiul misterios al beznei, Liga Lumilor Întunericului, unde se urzeau planuri războinice şi de înrobire a popoarelor Galaxiei!

Traducere: Horia Zava

(va urma)

Citiţi în numărul viitor:

Cap. 11. Complotul galactic. Cap. 12. În interiorul Norului cosmic. Cap. 13. Stăpînul Norului. Cap. 14. Ispita. Cap. 15. Taina Galaxiei. Cap. 16. O diversiune în spaţiu. Cap. 17. Un accident în nebuloasă. Cap. 18. Oamenii-monştri. Cap. 19. O lume de coşmar. Cap. 20. Ameninţarea de pe Pleade.

RĂZBOIUL STELELOR POATE FI O REALITATE

Demult este cunoscut faptul că datele privind întîlnirile cu extratereştrii sînt ţinute în mare secret, la cel mai înalt nivel guvernamental, mai ales cele pe care le deţin militarii. Anume aceştia din urmă au avut contacte nemijlocite cu oaspeţii din stele, de cele mai multe ori acestea soldîndu-se cu ciocniri armate. În majoritatea cazurilor pămîntenii au fost înfrînţi sau, în cel mai bun caz, ignoraţi. Concluzia poate fi următoarea: dacă extratereştrii ar fi mai agresivi sau răzbunători — biata noastră civilizaţie demult şi-ar fi găsit sfîrşitul.

Dacă în presa din Vest apar din cînd în cînd informaţii laconice, provenite din arhivele secrete ale NATO, despre "situaţia de pe fronturile Războiului Stelelor", date de acest gen, pe care le deţin militarii fostei armate sovietice, au fost publicate în gazeta "Noul cuvînt rusesc" din New York. Informaţiile despre ciocnirile militarilor sovietici cu extratereştrii au fost date publicităţii de fostul ofiţer sovietic, Mark Steinberg, care timp îndelungat a avut acces la materialele secrete ale forţelor de apărare antiaeriană.

La sfîrșitul anilor '60 cerul capitalei Vietnamului de Nord era protejat de un corp de apărare antiaeriană compus din nouă brigăzi dotate cu rachete "Kub". Întreaga trupă, de la comandant și pînă la ultimul soldat, era formată din ostași sovietici. Diviziunea era dislocată în împrejurimile Hanoiului, la vreo 25-30 km de oraș. În 1965, într-o seară de vară, asupra poziției, la o altitudine de peste 10 km, și-a făcut apariția brusc, fără nici un zgomot, o navă în formă de disc și cu un diametru ceva mai mare de 300 m. N-a reacționat la nici un fel de apel, nici la ordinul de a ateriza imediat. Comandantul brigăzii a raportat la centru despre cele întîmplate și a primit ordinul de a distruge ținta. Din cele cinci divizoane ale brigăzii trei au deschis focul, lansînd zece rachete. Toate acestea au explodat la cîteva clipe după lansare.

După aceasta discul argintiu și-a orientat spre unul din divizioanele agresoare o rază albăstrie și întregul divizion: trei instalații de lansare și stațiile radar s-au transformat într-un morman de metal. (vă amintiți ce au făcut navele de patrulare ale Imperiului cu corabia norilor?). Au pierit cu toții — cca 200 de persoane. Nici o altă rachetă nu a fost lansată, iar nava enigmatică, la fel cum a și venit de silențios, tot așa a și dispărut în spațiu. Din cîte se știe, a fost primul contact al forțelor sovietice antiaeriene cu un OZN.

Cele întîmplate deasupra Hanoiului au fost descrise detaliat în studiul în trei volume al fostului comandant al statului major, mareșalul Zaharov, intitulat "Războiul din sud-estul Asiei". Acest studiu, cu parafa "strict secret", pe lîngă analiza cazului, conține și o directivă specială a comandamentului forțelor antiaeriene care prevedea interdicția de a duce orice luptă împotriva OZN-urilor, mai ales după cazul excepțional de la Hanoi.

Această directivă era în vigoare și în vara lui '81, cînd la o operativă șeful statului major al districtului militar Turkestan a dat citire unui raport al comandantului regimentului de avioane de vînătoare, dislocat la Kizîl Arvat (sudul Turkmeniei). În el se comunica că deasupra aerodromului, la o altitudine de peste 7 km, a apărut un OZN avînd formă de trabuc și o lungime de cca 100-200 m. Au fost ridicate în aer două avioane de vînătoare. Cînd comandantul grupului a spus "l-am prins", șeful regimentului a dat ordin de a se deschide focul și aviatorul a lansat două rachete. Chiar în acel moment avionul și rachetele lui au dispărut de pe ecranele radarelor. Pilotul care-l însoțea pe pivotul său a fost martorul ocular a acestei dispariții. El a aterizat cu bine iar OZN-ul a dispărut cu o viteză de cca 5000 km/h, luînd-o în sus. Nici o urmă de rămășițe de avion sau de rachete nu s-au observat pe pămînt. Comandantul regimentului și-a argument în raportul său decizia de a ataca prin situația complicată din zona dislocării: regimentul era îndepărtat de frontiera cu Iranul la numai 100 km (aproximativ un minut de zbor al unui avion de interceptare), iar în acel timp Iranul era în război cu Irakul. Tot atunci în Afganistan Armata a 40-a a districtului militar Turkestan ducea lupte grele.

Cu toate acestea comandantul regimentului, care a dat ordinul de a se descide focul, implicînd pierderea avionului și a aviatorului, a fost destituit, după care a fost reconfirmată directiva care interzicea orice acțiune împotriva OZN-urilor.

"Orice s-ar spune despre conducerea supremă a Armatei Sovietice, confesează fostul ofițer, un lucru este cert: rapoartele de luptă, directivele, ordinele ministrului apărării în ceea ce privește "tot soiul de drăcovenii" aveau ca suport fapte absolut veridice".

În continuare autorul redă fapte similare. Astfel el a luat cunoștință de "Memorandumul Comitetului politic Special la sesiunea a 33-a a Adunării Generale a O.O.N." (noiembrie 1978) la care au fost prezentate cazuri de contacte ale OZN cu forțele armate ale altor țări.

Primul din cele descrise a avut loc la 100 km la sud de Los Angeles, la 25 noiembrie 1942, cînd locuitorii Californiei au fost asurziți de rafale. Pe atunci S.U.A. era în război și canonada a fost înțeleasă ca o năvălire a japonezilor. Însă antiaerienele trăgeau asupra a cinci obiecte care atîrnau la o altitudine de 5 km. Bateria a lansat 1500 de obuze, însă fără a nimeri ținta, proiectilele explodînd la o mare distanță de obiecte. OZN-urile nu avură nici o reacție la împușcături și s-au îndepărtat curînd după ce acestea au încetat.

În 1977 un disc de dimensiunea unui teren de fotbal a apărut deasupra mării, lîngă țărmurile Coreii de Sud, în regiunea orașului Bign. De gardă se afla un corp antiaerian dotat cu un complex american de rachete de tip Hoch. Comandantul divizionului a luat hotărîrea de a deschide foc, lansînd asupra OZN-ului o rachetă, dar care s-a făcut țăndări fără a ajunge nici pe aproape de nava extraterestră. Aceeași rază a străbătut terenul din fața poziției. Prundișul, pe unde trecuse raza, a fost topit.

Forțele armate ale mai multor țări au avut contacte cu OZN-uri și în alte împrejurări — pe oceane, mări și lacuri adînci. Toate datele privind contactele sunt adunate și minuțios studiate. Se știe cu certitudine că în armata U.R.R.S. au funcționat două institute de cercetări care se ocupau în exclusivitate de tematica extraterestră, dar activitatea lor purta

un caracter strict secret. Andrzej Mostowicz, ufolog polonez, în cartea sa "Noi sîntem în Cosmos" povesteşte printre altele un episod petrecut în ianuarie 1960, cînd navele de pază ale flotei argentiniene au observat două submarine neidentificate. Indicile radarelor ultrasonice arătau dimensiuni gigantice şi forme neobişnuite ale submarinelor. De ele s-a apropiat un grup de nave antisubmarin şi fiindcă oaspeţii nepoftiţi nu au reacţionat în nici un fel la somaţiile prin care li se cerea să iasă la suprafaţă, asupra lor au fost aruncate bombe antisubmarine. Au fost detonate o mulţime (graţie că S.U.A. le-au dat argentinienilor gratuit rezervele rămase după cel de-al doilea război), şi părea că după acestea cei din adîncuri nu mai aveau nici o şansă de a supravieţui. Mare a fost însă mirarea marinarilor, cînd ambele submarine şi-au făcut apariţia la suprafaţă şi au început să se îndepărteze. Deasupa apei se înălţau cabine de comandă sferice iar corpurile sumarinelor erau de o formă nemaivăzută. Argentinienii au început să le urmărească, însă n-a fost chip să le ajungă şi au deschis foc din tunuri. Submarinele s-au scufundat pe loc şi pe ecranele radarelor au început să se petreacă minuni: la început erau două, apoi patru şi în cele din urmă au devenit şase — toată această flotilă, dezvoltînd o viteză fantastică, a dispărut în adîncurile Oceanului Atlantic.

De altfel, aceeaşi flotilă (sau poate alta) a apărut iarăşi, peste două săptămîni, în Marea Caraibilor, iar peste două luni — în cea Mediterană. Iar pe la sfîrşitul lui 1960, în regiunea Seatlle-lui ea era urmărită de toată flota Oceanului Pacific a S.U.A. Cu acelaşi insucces, de altfel.

Mark Steinberg reproduce un episod la care a fost martor ocular.

În vara lui 1982, aflîndu-se în compania locotenent-colonelului Gh. Zverev, făcea cantonamente cu scafandrii-cercetaşi din districtele militare din Turkestan şi Asia Centrală, lîngă lacurile de mare adîncime Issîk Kul şi Alatau. Pe neaşteptate veni la ei pe calea aerului şeful serviciului de scufundători al unităţilor de geniu general-maiorul V. Demianenko. El i-a informat despre un caz excepţional care a avut loc în Siberia, zona de vest a lacului Baikal, unde şi acolo aveau loc aplicaţii militare.

În timpul exerciţiilor de scufundare scafandrii de acolo au întîlnit în repetate rînduri nişte înotători subacvatici, asemenători cu oamenii, dar de vreo trei metri înălţime, îmbrăcaţi în combenizoane strînse pe corp, de culoare argintie. Aflaţi la o adîncime de 50 m aceştia nu aveau nici un fel de aparate pentru respirat, ci doar nişte coifuri pe cap, în formă de sferă. Înotau cu o viteză extrem de mare, ţinînd sub observaţie raionul aplicaţiilor.

Conducerea cantonamentelor subacvatice, alertată, decise să-l prindă pe vreunul din aceşti bizari oameni ai mărilor, în care scop a şi pus de pază un pluton din şapte ostaşi. Însă cînd aceştia au aruncat asupra unei fiinţe o plasă, toţi au fost aruncaţi la suprafaţă de o undă de şoc nemaipomenit de puternică. Întrucît echipamentul autonom al scafandrilor-cercetaşi nu permite o ieşire rapidă la suprafaţă de la mare adîncime, toţi vitejii au fost afectaţi de boala Cheson. Unicul remediu pentru tratament este decompresia imediată în barocameră. Existau cîteva, dar în stare de funcţionare se afla numai una, capabilă să găzduiască doar două persoane. În ea au fost introduşi dintr-o dată patru pacienţi. Ca rezultat trei dintre ei, inclusiv ofiţerul, au murit, restul au rămas invalizi.

A urmat un ordin al comandantului trupelor terestre în care se cerea examinarea minuţioasă a situaţiei excepţionale. În plus, cei vinovaţi şi-au primit pedeapsa meritată. La ordin a fost anexat un buletin informativ al comandamentului trupelor de geniu al Ministerului apărării al U.R.S.S., în care erau enumerate lacurile de mare adîncime unde au fost observate fenomene anormale, apariţia unor fiinţe subacvatice necunoscute, scufundarea sau apariţia la suprafaţă a tot felul de baloane şi discuri, lumini ce veneau din adîncuri etc. Toate aceste documente cu parafa "strict secret" erau aduse la cunoştinţa unui cerc îngust de persoane şi aveau un singur scop: de a-i convinge pe militari să se ţină cît mai departe de teribilul adversar necunoscut.

În zilele noastre ufologii amatori au adunat zeci de mii de documente care confirmă cazurile de întîlniri ale pămîntenilor cu fiinţe raţionale extraterestre. Dar cele mai credibile sînt totuşi documentele pe care le deţin militarii. Marele secret în care sînt învăluite acestea face doar să confirme autenticitatea lor. Printre altele, ele au constituit şi subiectul unor discuţii dintre Gorbaciov şi Bush, la întîlnirea din Malta.

Dar încă pînă la Bush, Ronald Reagan, un politician realist, a spus în mai multe intervenţii la TV că S.U.A. au nevoie de conlucrare cu U.R.S.S. (pe atunci mai era) măcar şi în eventualitatea unei intervenţii a extratereştrilor. Căci, susţinea Reagan, "atunci oamenii vor înţelege - nu importă de eşti american sau rus, important e că sîntem fiinţe umane..."

(Din revistă moscovită SOBESEDNIK ("Interlocutorul")

Traducere: Vlad Pohilă

Specialiştii de la NASA au recepţionat un semnal venit din cosmos care, după părerea lor, conţine apelul unei civilizaţii exstraterestre, care solicită ajutor. Tragedia cosmică ar vi avut loc într-un timp îndepărtat, atunci cînd pe Pămînt mişunau dinozaurii.

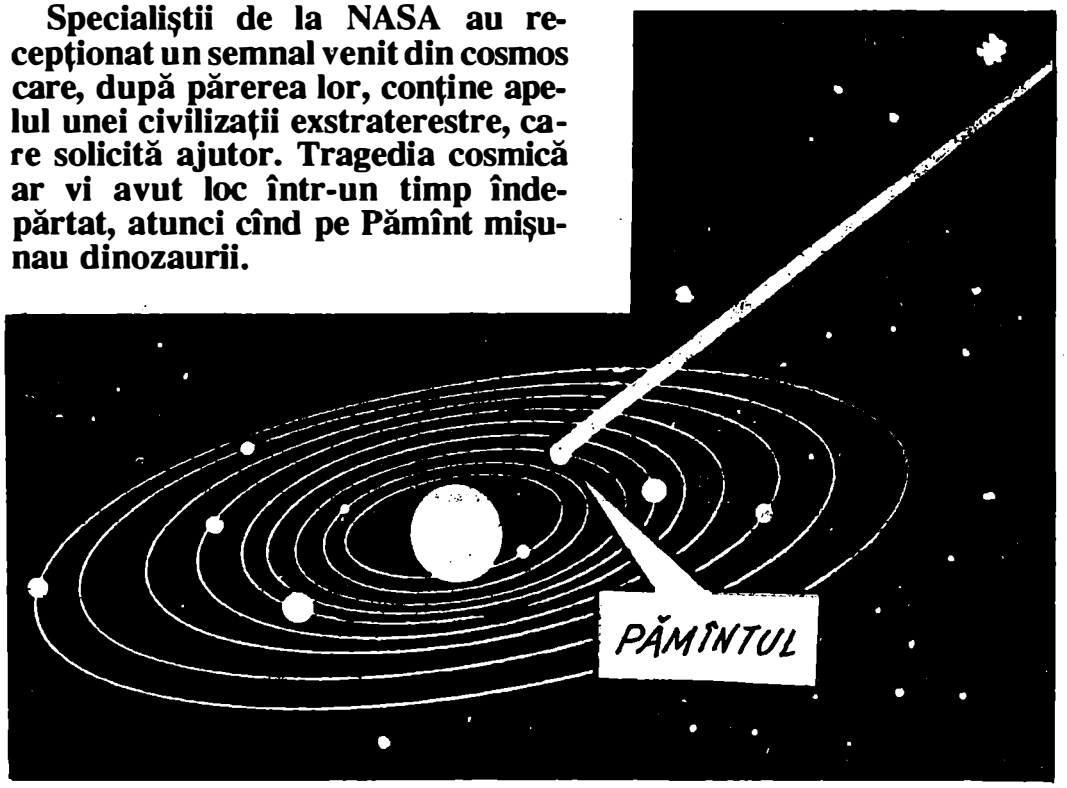

UN S.O.S. VENIT DIN COSMOS

S.O.S.-ul, transmis acum 80 de mii de ani, a ajuns pe Pămînt în ianuarie 1992, dar abia pe la sfîrşitul anului lingviştii şi astronomii au reuşit să descifreze textul, ce reprezintă un sistem matematic cu un înalt grad de dificultate.

Deocamdată, după opinia revistei "Universe", este sigur că acest semnal a venit din sistemul planetar al Andromedei, de pe o planetă pe care, după toate probabilităţile, ar fi existat o civilizaţie asemănătoare cu cea de pe Pămînt.

– Am reuşit să recepţionăm şi să descifrăm semnalul, spune unul dintre savanţii care s-a ocupat de această problemă. Nivelul de dezvoltare a ştiinţei şi potenţialul tehnologic de acolo corespunde cu cel de pe Pămînt. Cu toate că avem nevoie de ani îndelungaţi pentru a finaliza cercetările, avem certitudinea că pericolul la care a fost expusă această civilizaţie nu se datorează unui cataclism cosmic. Mai degrabă este vorba de un act de autodistrugere, rezultat în urma unui război atomic.

Învăţatul rus Victor Kulakov spune că semnalul începe cu cuvintele "Solicităm ajutor". Tot el a arătat locul aproximativ al amplasării planetei în sistemul Andromeda.

Americanul Norbert Horn presupune că S.O.S.-ul a fost adresat unei planete concrete, capabilă să acorde un ajutor civilizaţiei pe cale de dispariţie.

Am vrea să credem că acest ajutor a venit la timp sau s-a rezolvat de la sine. Pe cînd noi, cu nivelul nostru de dezvoltare tehnică şi cu probleme generel-umane, departe de a fi rezolvate, sîntem în stare de a lansa numai un S.O.S. Să nu dea Domnul.

SUPER
SCIENCE FICTION
INTERNATIONAL